ESPECIAL PARLAMENT'88

21.82.9

INFORME RESERVAT

VALORACIO CRITICA DE LA GESTIO DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Comitè de Campanya
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE)
Nicaragua, 75-77 08029 BARCELONA Tel. 32.01.00

PSC PSC-PSOE INFORMACIÓ SOCIALISTA

Així podem veure com aquelles comarques que tenen un percentatge d'atur superior al mig han rebut unes 24.000 pts. per habitant, mentres que les comarques que tenen una taxa d'aturats per sota de la mitja han rebut unes 47.000 pts. per habitant.

Es a dir, s'ha situat una inversió mitja del doble en aquelles comarques en que l'atur era més baix.

Tampoc l'equilibri entre comarques riques i comarques pobres s'ha fomentat a partir de la inversió del govern Pujol.

Si deixem de banda el cas del Barcelonès com a comarca amb una situació especial podem veure com el promig en les comarques riques ha estat de 41.000 pts., mentres que en les comarques pobres ha estat de 39.000 pts.

S'ha invertit més en aquelles comarques que més renda tenien accentuant així les diferències de riquessa entre comarques.

- I N D E X -

Planes

Presidència 1

Governació 8

Economia i Finances 12

Ensenyament 14

Cultura 19

Sanitat i Seguretat Social 23

Política Territorial i Obres Públiques 28

Agricultura, Ramaderia i Pesca 35

Treball 39

Justícia 42

Indústria i Energia 46

Comerç i Turisme 51

Anàlisi de la inversió comarcalitzada 54

1. Presidència

El Departament de Presidència a més de la funció que li és pròpia, té un caràcter interdepartamental ja que engloba: Esports, Joventut o la Comissió de Promoció de la Dona i també, i això té una especial importància, aquells sectors estratègics; de Presidència és especialment significativa la dependència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Presidència té per 1988 un pressupost de 17.600 milions de pessetes dels quals 10.500 els gestiona directament el Secretari General de la Presidència, Sr. Prenafeta, molt més que moltes Conselleries. Indústria té 5.700 milions, Comerç i Turisme 4.700, Treball 5.400.

Aquesta generositat pressupostària permet multitud de partides de pràcticament lliure disposició: 172 milions de protocol, 150 d'estudis i dictàmens, 147 de publicitat, 185 de promoció i 190 d'exposicions que sumat als més de 180 milions que es dediquen a la xarxa de Benestar Social, ens porten a més de 1.000 milions que es gasten des de Presidència i de quasi impossible control.

De fet el Sr. Prenafeta controla una Conselleria, dintre de Presidència i a més ha estat involucrat en pràcticament tots els temes que, com el del joc, han tingut una gestió poc clara. Recordem que tot el procés de creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, va estar lligat a Presidència fins a la concessió de la Loto a Luditec, moment en el que es va traspassar a Governació.

13. ANALISI DE LA INVERSIO COMARCALITZADA DE LA GENERALITAT

Es tracta d'analitzar la distribució comarcal de la inversió de la Generalitat en el període de 1982 fins a 1988, en total quasi bé 200.000 milions de pessetes.

Les xifres corresponen a les dades reals publicades per la Conselleria d'Economia i Finances dels anys que van de 1982 a 1986 i les previsions pressupostàries dels anys 1987 i 1988.

Si, sense entrar en els particularismes de cada comarca volem fer una anàlisi més global podrem veure que agafant les tres comarques més poblades de Catalunya, Barcelonès, Vallès Occidental i Baix Llobregat, que sumen més del 60% de la població, tan sols absorveixen el 42% de la inversió amb una mitja de 22.477 pts. per habitant, mentres que el 40% restant arriba a les 46.426 pts. per habitant.

Dit d'altra manera la meitat de la població rep una inversió que és el doble de la que rep l'altra meitat.

Aquesta discriminació es fa més patent si ordenem la inversió de les comarques amb criteris decreixents.

% inversió	% població	Pts./habitant
23,7	8,0	94.116
46,5	45,6	32.534
29,8	46,4	20.552
100,0	100,0	31.923

Es a dir, hi ha una quarta part de la població de Catalunya que rep més de tres vegadas la inversió que li correspon, mentres que una altra quarta part sols rep un 60% del que li pertoca per mitja.

Aquesta distribució comarcal de la inversió del govern de CiU no s'ha enfocat per combatre un dels problemes més greus de la nostra societat: l'atur.

11. No hi ha hagut cap de les necessàries polítiques coordinades amb altres departaments: Sanitat, per donar resposta als convenis bilaterals internacionals; Obres Públiques i Urbanisme, per influir en qualificacions o declaracions de saturació, etc.

12. No s'ha regulat o creat cap normativa per a instal.lacions de nous tipus com parcs aquàtics, kartings, esbarjos de platja, etc.

Malauradament el grau de satisfacció dels turistes és decreixent, segons algunes enquestes (per exemple, una de l'aeroport de Girona). El 1986 ha crescut 8 punts (del 17% al 25%) el nombre de turistes que per diferents causes afirma que no tornarà més. El prestigi de les zones catalanes ha baixat ininterrompudament i cada vegada augmenta més el nombre de turistes que venen a Catalunya tan sols perquè no tenen diners per anar enlloc més. Cal reconduir la situació si no ens volem trobar que d'aquí a uns anys haguem de reconvertir el sector.

1. Presidència

ESPORT

En 8 anys de competència exclusiva, el Consell Executiu ha funcionat sense normativa legal. La Llei de l'Esport es presenta quan falten tres mesos per acabar la legislatura, pel procediment d'urgència i sense comptar amb ningú.

- La Llei no va ser consultada amb els agents promotors de l'esport català, públics o privats, ni amb els grups parlamentaris. Això ha comportat que es presentin més de 300 esmenes.
- Cap aspecte innovador en matèria esportiva, respecte de la reglamentació vigent.
- Aplicació restrictiva de les Lleis d'Ordenació Territorial.
- Procediment d'urgència en el tràmit parlamentari, sense donar cap opció a les posicions de l'oposició. En un tema en el que era important el consens.

Distribució arbitrària de les subvencions, atorgant exageradament ajuts a les entitats, en detriment de les institucions.

Exercici 1987

Activitats:	(Entitats: 1099)	Instal.lacions:	(Entitats: 443)
	(Ajuntaments: 95)		(Ajuntaments: 847

Exercici 1988

Activitats:	(Entitats: 1217)	Instal.lacions:	(Entitats: 382)
	(Ajuntaments: 90)		(Ajuntaments: 851

- Dispersió dels recursos a causa de múltiples petites subvencions a clubs (unes 2.300 entitats aprox. han estat ajudades directament des de la Direcció General d'Esports).
- Actuació descoordinada amb la funció promotora dels Ajuntaments (els ajuts s'atorguen sense reclamar el criteri de l'Ajuntament, ni tant sols informant-lo de les subvencions a una entitat del municipi).
- Centralització i concentració de l'Administració esportiva a la seu de la D.G.E. a Esplugues, no s'ha fet ni el més mínim esforç de descentralització. En aquest cas la situació no té res a envejar la d'abans dels traspassos.
- Suport tebi al projecte dels JJ.OO. Barcelona'92 i aprofitament de qualsevol excusa per deteriorar la imatge del COOB i de l'Ajuntament de Barcelona.

- Plantejament unilateral de la promoció esportiva generalitzada per als JJ.OO. Barcelona'92.

- Passivitat en la situació del dèficit d'ensenyament de l'educació física obligatòria en l'edat escolar. Només la bona voluntat dels Ajuntaments corregeix una situació realment lamentable.

- Aprofitament propagandístic de totes les activitats esportives subvencionades, malgrat que la col.laboració hagi estat secundària.

- Manca d'un pla d'instal.lacions per cobrir el dèficit del país. Això porta a greus contradiccions, tant de deficiències en moltes poblacions, com d'instal.lacions, molt per sobre de les necessitats dels petits nuclis de població.

- Descoordinació amb les Diputacions (excepte a Girona) en la funció de construir equipaments esportius.

- Incompliment dels convenis signats amb les Diputacions de Girona, Tarragona i Lleida en els exercicis 1984 i 1985, per a la construcció d'instal.lacions esportives.

L'únic camp d'actuació ha estat el de la promoció turística portada amb una extrema irracionalitat en un context de política d'aparador: no definició de productes turístics, promoció de falsos productes com entitats o estructures administratives, fragmentació de marques, "amateurisme" total i capitalització sistemàtica de la bona conjuntura.

1. No s'ha exercit cap acció de control de qualitat dels serveis ni de defensa del turista com a consumidor malgrat els intolerables abusos a què es veu sotmès. No prosperen ni els expedients tramitats pel reduït cos d'inspecció ni pels d'iniciativa pròpia fruit de reclamacions formals.

2. En la producció de materials hi ha alguns encerts, però ha imperat la inèrcia més avorrida. Les accions de foment del desenvolupament turístic de les zones d'interior i de muntanya han estat pura retòrica i promeses incomplertes.

3. Per pressió municipal es va iniciar un procés de coordinació d'oficines de turisme que es va frustrar per la incapacitat de gestió quan començava a donar alguns fruits.

4. S'ha anunciat reiteradament i a tota veu un projecte de creació d'un impost turístic per a finançar les necessitats addicionals dels municipis receptors i ni se n'ha mostrat cap avantprojecte a la Federació de Municipis de Catalunya ni a l'Associació Catalana de Municipis.

5. No s'ha acomplert la promesa del propi President Pujol de crear l'Escola Oficial de Turisme de Catalunya. El motiu cal cercar-lo en les pressions de les escoles privades, algunes de les quals tenen un baix nivell de qualitat de l'ensenyament, que constitueix gairebé una estafa.

6. No s'ha regulat l'activitat dels guies turístics professionals, consentint un intrusisme sovint molt perjudicial per a la imatge del país.

7. S'ha jugat amb les xifres triomfalistes sense establir un model estadístic mínimament fiable.

8. No s'ha establert ni un sol paràmetre de planificació del creixement sobre el territori.

9. No s'ha garantit el compliment dels contractes malgrat la creació d'un registre que roman pràcticament en blanc, amb un sol contracte inscrit com a conseqüència de la fallida d'una agència de viatges i del seu contenciós amb un grup hoteler que va exigir la intervenció de la Direcció General.

10. No s'ha fet cap avenç per fer aflorar l'economia submergida principalment en el subsector dels apartaments turístics. Aquesta indústria negra és aproximadament el 60% de l'oferta d'allotjament. (Si no ho fos, les xifres de què es presumeix serien impossibles per manca de lloc on enquibir els turistes).

12. Comerç i Turisme

Comerç

El Govern de CiU no ha fet altra cosa que seguir fil per randa els programes de reforma d'estructures comercials heretats dels anys 70 sense una innovació que suposés un ferm pas de reestructuració d'un sector que està sotmès a fortes tensions d'adequació i de canvi.

Hi ha hagut un suport a les grans estructures comercials i a la presència de les multinacionals sense haver preparat una política d'ajut i transformació del petit comerç que s'ha vist abassegat per la força de la plutocràcia comercial.

La manca d'una política de fires, tant a Barcelona com a altres ciutats de Catalunya ha fet perdre possibilitats creatives en l'àmbit firal i la suplència d'altres administracions, en mans progressistes, ha permès avançar positivament superant els entrebancs posats per CiU, especialment a la Fira de Barcelona.

Les lleis d'equipaments comercials es presentaven com un sistema per racionalitzar el comerç però no són altra cosa que un procediment per bandejar l'important paper que en aquest aspecte estan disposades a jugar les administracions municipals.

Tant en l'àmbit de la formació com en el de l'associacionisme comercial ha prosseguit el proteccionisme de petits grups afectes per damunt de l'interès general evident.

Les normatives sobre artesania han incidit més en un folclorisme rústic que en una expansió de sectors que en la nostra societat podrien ser ben vius amb uns programes adequats.

A l'última hora s'ha intentat actuar sobre el consum i les organitzacions de consumidors quan tot restava en simple xerrameca.

El comerç exterior s'ha limitat simplement a organitzar viatges arreu del món sense una política coherent de promoció i sense una capacitat de negociació amb els organismes del govern central amb els que s'hauria pogut realitzar una potent acció promocional que ha resultat fallida.

Turisme

Si bé aparentment la gestió de la política de turisme estaria caracteritzada per la discontinuïtat i l'heterogeneïtat pel fet d'haver estat portada per tres consellers diferents, la realitat és que cap dels canvis no ha suposat cap modificació i el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, gestor d'una bona part dels recursos de la Direcció General, continua sense cap control administratiu.

1. Presidència

JOVENTUT

Difícilment es pot parlar d'una política juvenil del Consell Executiu de la Generalitat. Cada Conselleria fa la seva i ningú s'ocupa de la política interdepartamental o integral de joventut.

En realitat es limita a l'activitat de la Direcció General de la Joventut, amb una visió molt esbiaixada del que és la problemàtica juvenil. Més del 80% del seu pressupost es dedica a l'oci i el temps lliure i deixa de banda la resta dels problemes juvenils. Per la Direcció General ni del Consell Executiu no existeix l'atur juvenil, la drogoaddicció o l'accés a la vivenda ...

I aquest és un procés que es deteriora cada any, el percentatge del pressupost que es dedica a la política juvenil és cada vegada més baix i en la seva major part serveix només per mantenir una estructura cada vegada més burocratitzada. Un exemple clarificador és que l'ICSJ (Institut Català de Serveis a la Joventut) dedica el 60% del seu pressupost a personal.

Atur juvenil

Les subvencions als Ajuntaments per crear ocupació juvenil no tan sols no s'han incrementat sinó que fins i tot s'han anat reduint any rera any. Així, si vam començar la legislatura amb una partida d'un total de 500 milions que ja era clarament insuficient, hem acabat la legislatura amb tan sols 250 milions, tot està dit. Tot.

Any Internacional de la Joventut

1.985 va ésser l'Any Internacional de la Joventut. El Comitè Català que havia de preparar el treball a desenvolupar al llarg d'aquest any, es va reunir per primera vegada, el mes de novembre de 1.984. Una partida pressupostària dotada de 35.000.000 de pessetes per fer front a les activitats que s'havien de desenvolupar al llarg de l'any, tan sols va ésser utilitzada en un 60%. Es van incomplir diversos compromisos com l'ampliació de la xarxa de ludoteques, el programa sobre voluntariat, el de premsa juvenil, el pla d'orientació per a estudiants de F.P., i un llarg etcètera.

Altres incompliments

Després de 8 anys de govern no hi ha encara un mapa d'instal.lacions juvenils, no s'ha portat a terme el reiteradament anunciat pla de promoció de l'associacionisme juvenil en les zones més desateses, no s'han incrementat les subvencions als Ajuntaments per crear instal.lacions juvenils, i la campanya de promoció de l'associacionisme juvenil, repetidament demanada pel Grup Socialista es va fer tard i malament, fins el punt d'ésser una autèntica presa de pèl, l'ajuda a l'associacionisme estudiantil o sindical i a totes les noves formes d'associacionisme ha estat clarament insuficient...

1. Presidència

DONA

Necessitat d'una política per la igualtat

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, estableix competència exclusiva per desenvolupar una política per la "promoció de la dona".

Durant els 8 anys de govern autonòmic els socialistes hem reclamat el desenvolupament d'aquesta competència que ha sigut totalment eva dida. Al 1985 el Parlament aprovà unes primeres mesures per les quals el Consell Executiu de la Generalitat es comprometia a vetllar, d'acord amb l'establert a l'Estatut dels Treballadors, a la no discriminació laboral per raons de sexe.

A la vegada també s'aprovà impulsar una acció de govern per la defensa de la igualtat en els diferents nivells educatius i en els llibres de text. Aquestes resolucions varen ésser paper mullat i fins al 1987, mitjançant l'impuls parlamentari socialista, no s'acceptà la creació d'un òrgan de govern específic que es traduí en una Comissió Interdepartamental assistida per un Consell Assessor.

El Consell Assessor, com a òrgan de representació dels grups i sectors que treballen a Catalunya, encara no ha estat nomenat.

Les iniciatives del Consell Executiu han estat nul.les. No han estat capaços de votar en contra de les iniciatives de l'oposició i especialment del nostre grup parlamentari, i s'han aprovat al Parlament, però el seu no compliment posterior les ha convertit en paper mullat.

4. Seguretat en les instal.lacions nuclears

. En el marc competencial propi de la Generalitat dintre del PENTA el Consell Executiu tenia un conjunt de responsabilitats que han estat incomplertes o endarrerides:

a) Infraestructura viària: les carreteres que havia de construir la Generalitat per poder aplicar correctament el pla d'emergència/evaquació d'Ascó no han estat acabades.

b) aspectes sanitaris: el Pla Altebrat que havia de dotar aquella zona de la infraestructura sanitària precisa per a qualsevol emergència no ha estat acabat.

c) xarxa radiològica: aquesta xarxa que depèn de la Generalitat hauria d'incrementar-se. Manquen més punts de control distribuïts pel territori i més inversions.

11. Indústria i Energia

ENERGIA

L'actuació del govern de CiU en aquest àmbit ha esta marcada per la manca de voluntat política de dissenyar un programa de planificació energètica per a Catalunya que orientés la política del Govern, tant en relació amb el Govern Central a l'hora d'aplicar o revisar el Pla Energètic Nacional, com a l'hora d'executar les nostres competències pel que fa a distribució de l'energia i seguretat de les diverses instal.lacions energètiques.

Així, el Departament d'Indústria i Energia, s'ha limitat per una banda a posar en marxa alguns programes de petita subvenció, complementaris i/o de desenvolupament des de l'Administració Central, referents a estalvi energètic i a la millora i racionalització de l'ús de l'aigua a l'empresa, i per altra banda a fer propostes poc elaborades per sortir del pas davant d'acords del Govern Central i el sector privat en temes energètics (Ex: Petrolis de Catalunya, etc).

No s'ha actuat doncs en els següents temes:

1. Planificació energètica

   - No s'ha fet cap programa d'actuació energètica a Catalunya, que optimitzés els nostres recursos i orientés la planificació del consum energètic sobre el territori.
   - (Cal fer notar que és a proposta i per pressió del Grup Socialista que el Parlament mandata al Govern de CiU l'estudi i el coneixement dels recursos miners del Berguedà).

2. Distribució de l'energia

   - Les interrupcions de subministrament d'energia elèctrica per diverses causes (nevades, etc.) han posat de relleu la manca de voluntat política del govern de CiU d'actuar amb decisió davant de les empreses subministradores per garantir i/o millorar el consum ciutadà de les diverses energies (aigua, gas, electricitat).

3. Seguretat de les instal.lacions i les concentracions energètiques.

   - No s'ha fet cap actuació per conèixer i millorar la seguretat de les instal.lacions i de les concentracions energètiques aprop de medis urbans.

1. Presidència

CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ

Tot i que la seva creació data ja de l'any 1983, i de fet aquell mateix any van començar les primeres emissions de TV-3 i Catalunya Ràdio, ha estat en el decurs de la legislatura actual que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CC/RTV) ha desenvolupat bàsicament la seva gestió a través de les seves empreses filials: Televisió de Catalunya-TV-3 i Emissores de la Generalitat (Catalunya Ràdio, Ràdio Associació de Catalunya i, des de fa pocs mesos, Catalunya Música).

Del consens a l'abús de la majoria absoluta

El consens parlamentari unànime que va donar ple suport a la creació de la CC/RTV, gràcies al qual es va fer realitat la posada en marxa d'un servei públic nacional de ràdio i televisió a Catalunya, ha deixat pas, al llarg d'aquesta legislatura, a una divisió frontal entre la coalició que abona l'actual Consell Executiu de la Generalitat, CiU, i tots els altres grups polítics representats al Parlament de Catalunya, PSC, AP, PSUC i ERC. Les crítiques i denúncies constants de tots els grups de l'oposició parlamentària a la CC/RTV palesen a bastament el deteriorament de la gestió d'aquest ens públic, del qual CiU s'ha apropiat d'una manera patrimonialista i sectària a través de l'ús i abús permanent de la seva majoria absoluta al Parlament de Catalunya i al mateix Consell d'Administració de la CC/RTV.

Instrument de propaganda partidista

Per bé que no són gens negligibles alguns aspectes positius de la tasca feta per la CC/RTV a través de les seves empreses filials, especialment en el camp de la normalització cultural i lingüística del país, el cert és que la gran il.lusió col.lectiva amb què l'any 1983 la immensa majoria de ciutadans de Catalunya va rebre la posada en marxa de TV-3 i Catalunya Ràdio s'esvaeix progressivament i esdevé un sentiment de decepció generalitzat. Especialment TV-3 però en conjunt tota la CC/RTV, s'ha convertit en un mer instrument de propaganda partidista al servei exclusiu dels interessos polítics de CiU, amb una política informativa orientada bàsicament a la configuració d'un panorama monolític de la societat catalana, a través de l'endoctrinament sectari i del silenciament o la desqualificació dels discrepants, oferint, a més, una visió idíl.lica de l'acció de govern del Consell executiu de la Generalitat. Això es produeix, a més, en el context d'uns models radiofònics i televisius que s'adiuen molt més amb els de les empreses privades de caràcter estrictament comercial que no amb uns autèntics serveis públics, tot i que la CC/RTV i les seves empreses filials disposen de subvencions econòmiques molt importants a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat, ja sigui directament a través de les partides així aprovades o indirectament per la via de la contractació i emissió d'un percentatge molt alt de la propaganda política que el Govern de la Generalitat hi fa com a publicitat institucional.

Cal assenyalar que la CC/RTV és gestionada d'una manera incompetent i irresponsable, amb deficiències i errors molt greus que hipotequen seriosament el futur dels serveis públics nacionals de radiodifusió i televisió de Catalunya, amb desviacions pressupostàries repetidament denunciades i amb irregularitats que han estat degudament criticades per la Sindicatura de Comptes en els seus informes de fiscalització.

Incompliment de la Llei i visió monolítica del país

En aquests quatre anys darrers la gestió de la CC/RTV s'ha caracteritzat per l'incompliment constant d'allò que la seva llei de creació estableix com a principis inspiradors de la programació -és a dir, i entre d'altres, objectivitat, veracitat, imparcialitat, neutralitat i pluralisme en les informacions-, així com per una gestió ineficaç. Encara no ha estat regulat el dret d'accés a les emissions dels grups polítics i socials significatius; no s'emet a TV-3 un programa periòdic dedicat al Parlament de Catalunya i als organismes que n'emanen; hi ha un dèficit gravíssim de programes de debat i confrontació d'idees i opinions; no es fa un minutatge de la presència en les emissions dels grups polítics; no es recullen els aspectes conflictius i polèmics de la vida social, política, econòmica i cultural de Catalunya, i, allò que encara és molt més important, no hi ha un model global de radiodifusió i televisió públiques adequat a les necessitats actuals del país: les programacions estan cada cop més subordinades als interessos comercials més immediats; no es presta l'atenció necessària a la realitat artística, cultural, econòmica, política i social de Catalunya, afortunadament molt més rica i plural del que sembla veient TV-3 o escoltant les emissores de la Generalitat; hi ha un dèficit crònic i molt elevat de produccions pròpies de qualitat i de programes propis d'un autèntic servei públic -culturals, educatius i divulgatius, per exemple-, i per contra hi ha un ús abusiu d'una política informativa que dóna prioritat als elements més espectaculars i sensacionalistes de la notícia i en negligeix altres molt més importants, fins al punt que com més va més augmenten les queixes que des de sectors diversos de la societat catalana es lamenten del menysteniment o l'oblit amb què són tractats habitualment per les empreses filials de la CC/RTV.

Convertida en una eina de desinformació, control polític i propaganda partidista, i gestionada de manera ineficaç i irresponsable, la CC/RTV és un dels exemples paradigmàtics de la gestió de govern de l'actual Consell Executiu de la Generalitat: una gestió incompetent i gesticulant orientada únicament a mantenir-se en el poder,

- Ha estat utilitzat bàsicament com a organisme d'informació-publicitat-propaganda.
- s'han oblidat els aspectes de promoció industrial i de serveis.

El LAGAIN (Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions)

Laboratori creat per la Llei 25/1984, de 28 de novembre, consensuada amb el nostre Grup al Parlament. El desenvolupament de la qual és encara una incògnita, tota vegada que en el decurs d'aquests 4 anys s'ha fet el projecte de la primera fase de construcció del Centre.

5) Actuacions territorials disperses, multitudinàries, descoordinades entre sí i dotades de manera insuficient.

. Les zones de preferent localització industrial de la Generalitat afecten a 479 dels municipis de Catalunya.

6) Política de petita subvenció atomitzada, que no té incidència real i que cau fàcilment en el clientelisme electoral.

. 94 programes diferents d'accions de promoció industrial de diversa naturalesa al llarg del període 84-87.

7) Política d'avals i crèdits sense orientació sectorial que ha caigut en el clientelisme i la mala administració dels recursos amb un fracàs total de la CARIC (Comissió d'Ajuda per a la Reconversió Industrial a Catalunya) - dissolta per Decret 152/1986, de 17 d'abril -,

a) Actuacions en 55 subsectors molts dels quals difícilment es poden qualificar d'industrials (Ex: les emissores de ràdio)

b) Escassa utilització dels recursos autoritzats en els pressupostos i excesius avals fallits.

. Total Avals autoritzats pels Pressupostos (81-85) (primer i segon aval) 20.000 milions de pessetes.
Total Avals formalitzats (primer i segon aval) a proposta de la CARIC i del Consell Executiu 6.467 milions.
Avals fallits a 30-9-87 2.066 milions.

I una posterior inoperància del COPREC (Consell per a la Reindustrialització de Catalunya) - creat per Decret 172/86, de 10 de juny -.

. Escassa utilització dels recursos pressupostats: (1986-1987). Pressupostats 4.500 milions per primer i segon aval i 3.000 milions per a crèdits.

Crèdits i avals facilitats a les empreses a 22-10-87 per l'Institut Català de Finances:
442 milions en avals
297 milions en crèdits

. Cap orientació sectorial i/o territorial dels avals i els crèdits autoritzats.

El CIDEM (Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial)

Centre Creat per Llei 5/1985, de 16 d'abril, consensuada amb el nostre Grup al Parlament.

. El Govern de CiU no ha tingut voluntat política d'utilitzar i desenvolupar les potencialitats d'aquest centre.

2. Governació

El Departament de Governació, que té un pressupost per al 1988 de 10.000 milions de pessetes, és el responsable de la política que afecta al personal al servei de la Generalitat, té així mateix la responsabilitat en matèria d'administració local i ordenació del territori, la política del joc i la prevenció i extinció d'incendis.

Administració local i ordenació territorial

Les relacions amb els ajuntaments han tingut un caràcter de imposició i prepotència i s'han basat en el clientelisme més descarat orientant de manera prioritària les subvencions i els ajuts als municipis en funció del color polític. Avui, després de vuit anys de govern de CiU no s'ha creat el Fons Català de Cooperació Local com a mecanisme transparent de distribució dels recursos existents a Catalunya entre els municipis, que substitueixi la política arbitrària i discriminatòria per criteris de necessitat, eficiència i solidaritat.

Les següents frases són definitòries de la concepció política del govern Pujol respecte als municipis: "Els municipis laminen l'autonomia de la Generalitat". "La CMB és un contrapoder de la Generalitat"

Aquesta concepció ha portat al Consell Executiu a imposar a totes les forces polítiques i als propis ajuntaments unes Lleis d'Ordenació del Territori, basades en la desconfiança i l'obsessió de control, desaprofitant una oportunitat històrica de replantejar de forma racional, consensuada i amb rigor tècnic l'ordenació territorial de Catalunya i creant en canvi un desordre de conseqüències incalculables.

CiU ha volgut inventar un mapa, inventar un país imposant la seva concepció centralista, amb la intenció de controlar tot el territori. Una mostra del que diem són els Consells Comarcals, fets a mida dels interessos partidistes de CiU. Els Consells Comarcals estaran presidits pels candidats del partit del govern que en els seus respectius municipis van perdre les eleccions municipals, en molts casos basant-se en una Llei electoral feta a mida de la presència electoral de la coalició que presideix el Sr. Pujol.

Administració i Funció Pública

Avui la Generalitat de Catalunya compta amb més de 85.000 persones al seu servei, dels quals la immensa majoria tenen el seu treball als serveis centrals situats al Palau de la Generalitat.

El Consell Executiu ha estat incapaç ni tan sols d'iniciar un procés de desconcentració i de descentralització, que posi l'administració més a prop dels ciutadans, evitant-los el viatge a Barcelona per a resoldre qualsevol tramitació.

La ineficàcia de l'actuació administrativa és exasperant. Hi ha excés de burocratització i lentitud en la tramitació dels expedients. S'utilitza de forma abusiva el silenci administratiu, el que significa que, en no contestar el problema, el ciutadà es veu obligat a acudir als tribunals, quan el problema es podia haver resolt a través d'una simple resposta de l'administració. No hi ha mecanismes que permetin el control i la participació per part dels ciutadans.

Després de vuit anys de govern encara no s'ha legislat en matèria de Procediment administratiu propi de Catalunya que és l'instrument legal imprescindible per a introduir a l'administració els criteris de simplicitat, eficàcia i transparència en els tràmits administratius.

Clientelisme i discriminació

La Funció Pública de la Generalitat s'ha caracteritzat per ésser l'instrument on col.locar la clientela del partit en el govern.

Les denúncies davant l'opinió pública,d'irregularitats en les convocatòries per a les oposicions a la Generalitat i el fet que alts càrrecs de la Generalitat amb funcions, i per tant personal de confiança política, es presentessin a oposicions per accedir a la condició de funcionari, són alguns dels afers més escandalosos.

En aquest sentit podem dir que la situació de la funció pública catalana és caòtica.

- Diferències de retribucions per un mateix servei.
- Diferències de retribucions per una mateixa feina.
- Diversitat d'horaris i jornades.
- Distribució discriminatòria de complements.
- Retribucions (bufandes) no reconegudes salarialment.
- Política de promoció professional arbitrària.
- Accés a la funció pública incomplint els requisits constitucionals de mèrits, igualtat i capacitat.
- Incompliment del que preveu la LIei de la Funció Pública respecte a la classificació i valoració de llocs de treball. Encara no es coneix la classificació de llocs de treball de la Generalitat.
- Una Escola d'Administració Pública que es limita a organitzar cursos de reciclatge i conferències i que no té un programa per a la formació i selecció dels funcionaris.
- Un Consell Català de la Funció Pública que hauria d'ésser el màxim organisme consultiu de la Generalitat en matèria de Funció Pública i on són representats sindicats i administracions públiques, pràcticament inexistent.

Finalment, en matèria de Funció Pública el Govern de CiU ha optat per un model que facilita als alts càrrecs la compatibilitat de la seva tasca en l'administració i la possibilitat de poder tenir una segona ocupació en l'activitat privada.

11. Indústria i Energia

El govern de CiU en política industrial ha intentat capitalitzar les mesures que el govern socialista ha anat prenent aquests anys, que sens dubte han afavorit la represa industrial, procurant al mateix temps que passés desapercebuda per a l'opinió pública el que ha estat una autèntica inhibició del Consell Executiu, en una matèria tan cabdal per a Catalunya.

Tanmateix,l'escassa assignació pressupostària que s'ha destinat a la indústria al llarg d'aquests anys, -llevat de la inversió per a posar en marxa el LAGAIN (Laboratori General d'Assaigs i Investigacions)- ha estat utilitzada fonamentalment com aparador amb destí propagandístic i/o clientelar.

Principals aspectes a criticar

1) Manca de definició global d'un programa de desenvolupament industrial integrat, concertat amb les forces socials i coordinat amb la resta d'administracions, al qual aplicar els recursos pressupostaris.

2) Escassa assignació pressupostària al Departament d'Indústria, en un país com Catalunya eminentment industrial, per sota de moltes CC.AA., tant en pts/habitant com en percentatge respecte del total del pressupost. Com element comparatiu podem dir que els 5.739 milions del pressupost total de la Conselleria d'Indústria i Energia està molt per sota del de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és de 11.917 milions o dels 10.482 milions que des de la Secretaria General de Presidència controla el Sr. Prenafeta.

3) Manca de coordinació interdepartamental.

   - Les actuacions de l'Institut Català del Sòl en matèria de sòl industrial, sovint han estat descoordinades amb les orientacions de política locacional del Departament d'Indústria (mentre en un 50% de les zones de preferent localització industrial de la Generalitat no hi ha cap actuació prevista, s'actua en 6 zones fora de cap d'aquestes àrees).
   - Les actuacions de la CIRIT (Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica) han estat desconnectades de la realitat empresarial i s'han convertit en una repartidora de petites subvencions vàries.

4) Manca de coordinació i suport a l'Administració Local.

   - L'Administració Local ha hagut de suplir, amb menys competències i diners, la manca de política industrial del Consell Executiu.

10. Justícia

POLÍTICA PENITENCIÀRIA

La política penitenciària del govern Pujol ha estat un fracàs absolut que es pot resumir amb la constatació de que no ha sabut crear les condicions necessàries per tal de garantir al reclús una vida digna i un procés efectiu de reeducació i reinserció social. Aquesta política negativa es concreta en els següents aspectes:

1. La incapacitat per a dotar a Catalunya de la infrastructura indispensable per a normalitzar la vida penitenciària. No s'ha construït cap nou centre i cal afegir que les dues presons en construcció, de 350 places cadascuna, no resolen el dèficit actual de tres mil places.

2. L'incompliment reiterat de compromisos parlamentaris encaminats a establir un mapa concret de localitzacions per a nous centres, a causa, fonamentalment, de la nul.la disposició per afrontar el cost polític d'aquest tipus d'actuacions.

3. La passivitat manifestada en la resolució de problemes tan punyents com són la massificació, la insuficiència de l'atenció sanitària i la inseguretat de les actuals presons.

4. La pèssima organització del treball penitenciari, incapaç de donar ocupació a la immensa majoria dels interns. Només treballa 1 de **cada** 7 interns, i a més, en feines que generalment no li proporcionen cap tipus de formació professional.

5. La inexistència d'una política d'atenció del reclús en l'etapa post-penitenciària. La insignificant dotació pressupostària de les Comissions d'Assistència Social, els quasi inexistents ajuts a les famílies dels presos i la manca de criteris en la política de concertacions amb les entitats locals són la clara demostració de la nul.la assistència que es proporciona a l'intern alliberat.

Escàndol del Joc

La política sobre Joc constitueix un descrèdit per la Conselleria de Governació i, en la mesura que afecta a la Presidència, per tot el Govern de la Generalitat. Si el primer objectiu d'una gestió política és donar compliment a les lleis, cal denunciar de forma categòrica que, a través de la instauració de les anomenades "loteries catalanes" (la Loto Ràpid i la 6/49), han estat vulnerats els principis bàsics de la Llei del Joc de Catalunya que obligaven a no fomentar i, àdhuc, a reduir-ne l'hàbit . El procés que es va seguir per posar-les en marxa a través de l'EAJA -basat en la més irresponsable evasió de les seves pròpies responsabilitats- va incórrer no solament en incompliments legals molt greus, sinó també en actuacions que, com a mínim, es poden qualificar d'absolutament imprudents i que no han pogut evitar un dels escàndols més considerables que s'han conegut en la vida política dels darrers temps. En aquest sentit, el contracte de l'EAJA concedint a "LUDITEC" la gestió de les loteries catalanes i la instal.lació de punts de venda de loteria en forns de pa i d'altres establiments similars, constituixen una mostra reveladora del que és, sense pal.liatius, una mala gestió política.

Seguretat Ciutadana/ Policia Autonòmica

Durant els 4 darrers anys, aquesta Conselleria ha demostrat, per la seva inoperància, que no tenia cap idea clara sobre el paper que la Generalitat havia de jugar en relació al problema de la Seguretat Ciutadana ni del model desitjable i possible de Policia Autonòmica. Durant l'anterior legislatura, més bé o més malament, s'havien posat les bases per a iniciar una política en aquest terreny, en aprovar-se la llei de Policia Autonòmica i de Coordinació de Policies Locals. Però durant aquesta legislatura la passivitat legislativa en aquest terreny ha estat total i el confusionisme en la gestió absolut.

Fins i tot volent tenir en compte que la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, pendent d'aprovació durant una bona part d'aquesta última legislatura, explicava una certa cautela en el desenvolupament d'un model autonòmic de policia, res no hauria impedit de preparar-se pel que s'endevinava que serien els perills definitius de la Policia Autonòmica. Però, en lloc de fer-ho així, la Conselleria ha deixat que l'Escola de Policia (justament el gresol de la Policia Autonòmica futura) es limités a vegetar...; que els efectius dels Mossos d'Esquadra que s'han anat creant s'anessin desenvolupant entre símptomes clars de desconcert i d'incomoditat per raons de discriminació en el servei i de tractament deficient de les qüestions sindicals; i que els seus caps hagin vist, en alguns casos, deteriorada la seva imatge per haver estat objecte de processaments per raó d'extralimitació en les seves funcions i, també en bona part, s'hagin vist submergits en un procés de desmantellament que ha creat els buits corresponents i una considerable desorientació.

D'altra banda, la Conselleria ha perdut la gran oportunitat d'iniciar una veritable obra de coordinació de les Policies Locals de Catalunya. En aquest sentit, els resultats han estat ben limitats si tenim en compte que aquest era un terreny on es podia treballar al llarg de 4 anys sense excuses sobre competències discutibles i amb una voluntat -que no s'ha demostrat, sinó que s'ha desmentit- de convertir la policia local en una peça prioritària de la Policia Autonòmica.

Finalment, la Conselleria haurà de respondre de la part principal de responsabilitat que li corresnon per les dificultats que s'han observat en el funcionament de la Junta de Seguretat i per les distorsions que ha creat en l'engranatge entre Mossos d'Esquadra i Administració de Justícia a causa de la dèria pueril de fer assolir als Mossos d'Esquadra papers encara mal definits.

10. Justícia

POLITICA DE MENORS

La política de menors ha de tenir com a objectiu afavorir el desenvolupament i socialització dels futurs ciutadans adults de Catalunya i no es pot contemplar des d'una disciplina (educativa, sanitària o jurídica), sinó que s'ha de partir d'un plantejament que contempli el menor com un tot, integrant en els programes d'actuació aquelles intervencions necessàries per a la seva socialització.

També és necessària la integració dels serveis del menor tant en l'àmbit local com en l'autonòmic, reforçant especialment el paper del municipi que representa l'espai natural a on es desenvolupa la vida cotidiana.

A Catalunya durant aquests 8 anys de govern de CiU, la política de menors encara està lluny d'assolir aquests principis elementals d'integració i territorialitat.

No es pot admetre la divisió de competències en el si del Consell Executiu. Les actuacions derivades de la protecció i tutela de menors han estat separades de les de serveis socials, diferenciant les actuacions dirigides als menors subjectes d'intervenció dels fins ara Tribunals Tutelars de menors, de la resta de població infantil-juvenil.

Les dues direccions generals amb competències sobre menors (Serveis Socials i Protecció i Tutela de Menors) en lloc de trobar formes de coordinació i col.laboració, han estat enfrontades i divididas. A hores d'ara es desconeix l'existència de coordinació amb altres programes i actuacions del Consell Executiu vinculats a l'activitat educativa, sanitària o de joventut.

Com a conseqüència hem de denunciar la visió parcialitzada de la política social entre els diferents departaments de la Generalitat molt especialment en l'abordatge de problemes tan importants com la prevenció i tractament de la delinqüència infantil i juvenil, que suposa i comporta esmerçar esforços en la formació professional-laboral, programa que el govern de la Generalitat s'ha tirat al'esquena.

Pel que fa a la territorialització, la delegació de competències als ajuntaments ha estat inexistent, i s'han duplicat les xarxes d'intervenció en el territori. La Direcció General de Protecció i Tutela de Menors ha estat mancada de voluntat negociadora per integrar la Xarxa de Delegats de Menors (DAM) en la Xarxa Bàsica d'Atenció Primària.

Finalment, cal fer referència a l'incompliment de la resolució sobre maltractaments de menors, en tant en quant -a 8 mesos de la seva aprovació- no s'ha posat en marxa cap de les mesures recomanades pel Parlament al Consell Executiu, molt especialment la de creació de la figura d'adjunt al Sindic de Greuges per la defensa dels drets dels menors.

informatització dels Jutjats de Catalunya. D'altra banda, una de les responsabilitats més greus de la Conselleria es troba en la seva actitud negativa de no col.laboració amb els partits de l'oposició i amb el Ministeri de Justícia en la tasca de delimitació de les futures demarcacions judicials de Catalunya. S'ha preferit el gest altiu de refús a la voluntat cooperadora i el contacte furtiu a la claretat participativa. Res justificava negar-se a emetre l'obligat informe sobre el mapa judicial de Catalunya. Ni tan sols el fet que la Llei Orgànica del Poder Judicial hagués estat impugnada pel Parlament de Catalunya, perquè les competències autonòmiques -d'acord amb el que un dia determini el Tribunal Constitucional- quedaven salvaguardades.

Mereix també una reprovació total l'actitut de refús a l'oferta feta des del Ministeri de Justícia de traspassar a la Generalitat -ni que sigui per la via de delegació de facultats- competències relatives a la gestió de recursos materials dels Jutjats i Tribunals. El Conseller prefereix quedar-se sense competències, posant objeccions, que no pas entrar en una negociació raonable amb el Ministeri de Justícia. Prefereix la comoditat i la lamentació abans que l'esforç de vèncer dificultats i l'obtenció de beneficis pel país.

Una altra mostra de gestió desafortunada és la reacció partidista de l'actual Conseller davant el nomenament recent del President de l'Audiència Territorial de Barcelona: Una reacció basada en la intromissió subreptícia en la independència del Poder Judicial i en la provocació infundada i imprudent d'un clima polititzat en l'àmbit de l'Administració de Justícia.

Normalització Lingüística

Finalment, cal lamentar la migrada acció des de la Conselleria en favor de la normalització lingüística en Jutjats i Tribunals. Són en aquest sentit, fets significatius la retirada de les oficines dedicades a la traducció al castellà de documents i actuacions judicials redactats en català i l'escassa ajuda a funcionaris de par la castellana que vulguin aprendre el català; així com la negativa a acceptar iniciatives de l'oposició per tal de crear instruments estables per afavorir la vocació dels juristes catalans cap a l'Administració de Justícia. En front d'això, s'ha preferit una migrada política de beques...Però més enllà de tot això i com a fet més greu, hi ha l'evidència que el propi Conseller subestima la disponibilitat dels Jutges i Magistrats de parla castellana a reconèixer el dret dels litigants i dels professionals a expressar-se en català, fent-los així objecte d'una ofensa absolutament immeresc uda, al temps que frena la voluntat normalitzadora de molts en proclamar que cal considerar quasibé un heroi aquell que usa el català davant dels Tribunals. És tota una "filosofia" pròpia de l'esperit encongit d'uns sectors molt concrets de la societat catalana.

3. Economia i Finances

Una primera cosa a posar de manifest i que és poc coneguda per la majoria de la gent, és la important magnitud dels pressupostos de la Generalitat i l'evolució que s'ha produit en els vuit anys del govern Pujol. Des dels 64.700 milions del 81 fins als 667.000 del 88 hi ha una gran distància: el pressupost d'enguany és més de deu vegades més alt que el de fa vuit anys. Aquestes són les xifres:

1.981	64.700	milions
1.982	246.000	"
1.983	319.000	"
1.984	321.000	"
1.985	358.000	"
1.986	429.000	"
1.987	485.000	"
1.988	667.000	"

No reconèixer aquesta realitat, no valorar l'augment de 182.000 milions del 87 al 88, justificar sempre les dificultats per la malèvola actitud de Madrid, és, evidentment intentar amagar una realitat que les xifres fan inqüestionable: la mala gestió del govern Pujol.

Altres qüestions són d'especial interés en els successius pressupostos dels governs Pujol :

Distribució de la inversió al període 82-88

. La inversió mitja al conjunt de Catalunya ha estat de 4.560 pts. per habitant/any.

  Per comarques:
  la inversió més alta és de 62.071 Pts./hab./any (Pallars Sobirà)
  i la mínima de 1.985 " " " (Maresme)

. Si tenim en compte la variable atur:
  mitjana de les comarques amb atur alt 3.646 pts./hab./any
  mitjana de les comarques amb atur baix 6.549 " " "

. I si es té en compte el vot de CiU:
  Comarques amb un alt vot de CiU --- 6.436 pts./hab./anv
  Comarques amb un vot baix de CiU -- 3.470 " " "

D'aquestes xifres es dedueixen de forma immediata algunes conclusions:

. **Discriminació d'unes comarques respecte a les altres, la comarca de més inversió té més de trenta vegades més inversió que la més baixa.**

. **Les diferències són especialment incomprensibles si tenim en compte el tema de l'atur. Que les comarques amb més atur tinguin la meitat d'inversió per habitant que les d'atur més baix no té possible justificació.**

. **Sí és explicable, comprensible i gens sorprenent que les comarques amb un més alt vot a CiU siguin les més beneficiades.**

El dèficit pressupostari del govern Pujol

El govern del Sr. Pujol, en els successius pressupostos ha anat acumulant un dèficit cada cop més gran, , que fa comparable la seva gestió a la Generalitat, amb intervencions anteriors en el sector privat.

Fins al pressupost del 85 (últim revisat per la Sindicatura de Comptes) el dèficit acumulat era de 95.633 milions de pts., i amb la següent distribució:

Deutes a empreses ----------	70.363	milions
Crèdit de tresoreria --------	14.000	"
Retencions I.R.T.F. i similars	25.500	"
Ingressos pendents ----------	14.250	"
Total dèficit	95.633	milions

Si tenim en compte que a finals del 86 aquesta xifra s'havia incrementat i que tot fa pensar que el 87 ha anat pel mateix camí, això suposa que la gestió econòmica del futur, governi qui governi estarà absolutament hipotecada.

L'endeutament de la Generalitat

Aquest pot arribar a ésser, si no ho és ja, el problema més greu de la Generalitat. L'actual nivell d'endeutament ha arribat ja a percentatges perillossos i té un ritme vertiginós de creixement. Les xifres són prou significatives:

Deute de la Generalitat

a finals de	a llarg termini	a curt termini	TOTAL
1.983	29.662	8.000	37.662
1.984	46.611	9.900	56.011
1.985	84.480	14.000	98.400
1.986	124.198	26.500	150.698
1.987	136.554	36.000	172.554

Aquestes xifres suposen pagar 20.000 milions de pessetes, només d'interessos, sense comptar l'amortització de capital. Que és una hipoteca pel futur financer de la Generalitat és obvi, si estiguéssim parlant d'una empresa privada estaria tècnicament en situació de fallida.

Fins i tot en el cas que el dèficit final del 1987 es mantingui en un nivell similar al del 85, (cosa poc probable ja que la tendència és a augmentar) el deute final del govern Pujol en aquests moments estarà al voltant dels 250.000 milions de pesetes, el que suposa estar prop del 40% del pressupost del 1.988.

10. Justícia

Dret Civil Català

Un dels camps d'acció política més important -pel seu valor significatiu- en el que hauria hagut d'actuar el Departament de Justícia, era el del Dret Civil Català.

Més de 250 anys d'esterilitat obligada per l'opressió centralista, justificaven i aconsellaven un gran esforç de modernització del nostre Dret Civil. Lamentablement -després d'un pas obligat que es va fer durant l'anterior legislatura (1980-1984), en què es va adequar la "Compilació de Dret Civil de Catalunya" a la Constitució, amb un criteri, simplement, de mínims-, el resultat de la legislatura que ara ha acabat és absolutament pobre i marcadament tímid.

La Conselleria de Justícia s'ha negat obstinadament a emprendre, amb imaginació i amb decisió, la gran tasca de modernitzar el Dret Civil Català. D'entrada ha refusat tota proposta de realitzar un estudi sociològic, amb participació àmplia de diferents sectors professionals i àmbits polítics, de les necessitats que sent avui la societat catalana de noves normes civils. A canvi d'això, s'ha limitat a fer aprovar les tres lleis (de fet només dues amb veritable contingut normatiu) sobre reserves i successió intestada. Res més! Aquestes milloraven la situació anterior però renunciaven a la gran oportunitat de donar un pas decisiu en ordre al reconeixement de la relació de parella estable i s'entestaven en reproduir esquemes socials de caire conservador.

El Conseller de Justícia, a més, és responsable de l'intent de fomentar un clima de rancúnia absolutament infundat contra el govern de l'Estat amb declaracions desorbitades sobre la significació i l'abast d'un Recurs d'inconstitucionalitat interposat contra alguns preceptes d'una de les lleis civils aprovades pel Parlament. Amb paraules aberrants des del punt de vista històric i científic ha tractat d'encobrir la seva esterilitat creadora.

Administració de Justícia

Un altre dels àmbits on hauria calgut una acció enèrgica i generosa era el de l'Administració de Justícia. Amb independència de la falta actual de competències autonòmiques (i aquest no és argument suficient) calia actuar perquè així ho demanaven els dèficits, -que són molts i greus en aquest terreny- i perquè així s'hauria avançat en la resolució d'uns problemes, la competència dels quals ha de correspondre ben aviat i en bona part a la Generalitat de Catalunya. En definitiva calia avançar feina. I no solament no s'ha fet gairebé res en aquest aspecte, sinó que s'han menyspreat oportunitats i s'han posat bastons a les rodes.

Així, han estat escasses les quantitats que s'han dedicat a la millora de l'estructura material dels Jutjats i Tribunals. Fins i tot s'ha reculat en l'esforç iniciat temps endarrera per a la

Higiene i Seguretat

L'índex de sinistrabilitat de Catalunya per raons laborals és el més alt d'Espanya. No s'ha emprès cap política al respecte. La indefensió dels treballadors en aquest camp no troba cap compensació en l'administració.

El desori, però, arriba a l'extrem de no preveure l'adecentament d'importants espais traspassats i que encara estan sense utilitzar.

I a títol de resum:

Una Conselleria sense conseller.

Un pressupost ridícul, però caríssim pels serveis que dóna.

De la política administrativa de la conselleria, millor no parlar-ne. Amb els lloguers dels immobles en els quals està la conselleria, probablement es podria finançar la compra d'un bon local. És un únic exemple dels molts que es poden adduir.

4. Ensenyament

La competència en Ensenyament va ésser un dels grans temes de debat i negociació en l'elaboració de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Les nostres conquestes en aquest tema varen ser aprofitades per altres Comunitats Autònomes i avui configuren l'actual peculiar distribució de competències en el conjunt de l'Estat.

Fa ja vuit anys que la Generalitat assumia les competències d'Ensenyament; el govern Pujol rebia del govern de Madrid els traspassos de:

- La gestió directa del sector públic, encara amb moltes mancances.

- L'administració de la subvenció del sector privat, molt fort a Catalunya.

Però la Generalitat assumia també la competència de regular, per llei i per decret, així com la de governar i ordenar el conjunt de la realitat escolar.

En aquesta realitat, Catalunya es caracteritza per tenir en actiu un bon conjunt d'institucions i realitzacions, que s'han produït tot al llarg del segle, ja sigui com a suplència per part de l'Administració local, ja sigui a partir de la iniciativa privada de caràcter social. Es tracta de:

- Totes les escoles mitges o superiors: Treball, Biblioteconomia, Agricultura, etc. que la Diputació de Barcelona i la Mancomunitat de Catalunya van anar creant i que continua mantenint la Diputació en aquests moments.

- Totes les escoles-bressol, primàries, mitjanes, d'educació especial, d'arts i oficis, de música, de l'Ajuntament de Barcelona i totes les que en camps semblants mantenen els Ajuntaments de Catalunya.

- Les iniciatives sectorials de formació de mestres i qualitat pedagògica, realitzada pels Moviments de Renovació Pedagògica.

- El conjunt d'escoles privades amb voluntat d'esdevenir públiques en el moment que la Generalitat tingués les competències d'Ensenyament.

La situació de Catalunya era d'un gran potencial. Un país amb una vitalitat pedagògica i escolar poc comuna, uns mitjans econòmics importants, que han anat creixent i que als pressupostos del 88 pujen més de 160.000 milions, i unes competències que a un govern amb criteris clars i amb voluntat política l'haurien permès anar molt més enllà.

El balanç dels governs del Sr. Pujol ha estat certament limitat:

- Administrar el sector públic amb el mateix o més accentuat centralisme i mesquinesa, i donant les culpes de tot al govern de Madrid. L'escola pública funciona amb molt pocs mitjans i la Conselleria no assumeix ni les seves competències. La generositat i la voluntat dels ajuntaments, malgrat no tenir competències

pal.lien els dèficits més greus.

- Administrar la subvenció a l'escola privada i convertir-la en concerts de la manera més laxa possible. Contrasta la generositat amb l'escola privada amb la mesquinesa que tenen amb la pública, pròpia clarament d'una mentalitat privatista.

- Regular a la baixa el mandat constitucional, de participació ciutadana i sectorial en la programació i gestió del sistema educatiu i tot el que respecta a la qualitat de l'educació. La Llei de Consells Escolars dóna massa pes a l'administració en detriment dels altres sectors i no seria el més greu si almenys es posés en funcionament, ja que si bé es va constituir el Consell Escolar de Catalunya, després de més de dos anys des de l'aprovació de la Llei, encara no s'ha elaborat la reglamentació dels Consells Escolars Comarcals i Locals.

- Tractar tot el sector educatiu dels ens locals amb extraordinària desconfiança, en contrast amb el tracte a favor de l'escola privada i fins a l'extrem d'abandonar les actuacions històriques de l'Ajuntament i de la Diputació de Barcelona.

- Fer amb retard i contra voluntat el pla d'integració de les escoles del CEPEPC, que s'han vist molt perjudicades en els nivells de qualitat pedagògica.

- Desconsideració i despreci per la formació professional, que cada vegada és més el destí dels que no estan "capacitats" per anar al BUP. En aquest sentit el poc que han fet és negatiu. La Llei dels "Ensenyaments no reglats" en el millor dels casos només ha servit per legitimar l'ingent nombre d'acadèmies de dubtosa eficàcia i ínfima qualitat. L'Institut Català de Noves Professions és per ara només un nom altisonant i un destí per l'antic Director General de Formació Professional abans de l'últim reajust intern de la Conselleria.

Si a totes aquestes actuacions hi afegim el menyspreu manifestat pel President Pujol envers el Magisteri, hem de comprovar que en aquests vuit anys s'ha perdut l'ocasió d'estructurar el sistema educatiu de Catalunya, integrant-hi les realitats institucional i sectorial punteres existents. S'ha perdut un segle.

. S'ha afavorit la política de repartidora improductiva i electoralment rendible, en lloc d'escollir la via de la inversió en el mercat del treball real.

. No s'ha produït cap política d'inspecció o vigilància que frenés els abusos dels contractes en formació o pràctiques.

La formació professional ocupacional que és diferent de la formació professional reglada hauria de ser motiu de preocupació per la Conselleria de Treball.

La formació ocupacional que pretén ésser una eina d'adaptació dels treballadors a les noves necessitats tecnològiques o productives ha d'estar estretament lligada al mercat del treball.

Ni aquesta Conselleria ni la d'Ensenyament a través de l' Institut Català de Noves Professions es preocupa per aquest tema i això és especialment greu en un país altament industrial com el nostre i en el que s'està produïnt un intens procés de tranformació.

Si bé la Conselleria no té competències directes, a través de convenis de col.laboració amb l'INEM i el Ministeri de Treball i amb iniciatives pròpies, es podria tenir una visió global de cap a on hauria d'anar la formació professional ocupacional.

Economia Social

El Consell Executiu ha situat el cooperativisme més en el camp de l'assistència social que en el del foment empresarial.

Així ho han demostrat:

a) Els retards en l'incompliment de la Llei 4/1983 de Cooperatives de Catalunya en general i, concretament, la manca de desplegament del seu capítol XIII.

b) Manca d'impuls del Govern al Consell Superior de la Cooperació.

c) Manca de concertació de la política de l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives, amb les organitzacions del moviment cooperatiu.

   - Caldria que la seva tasca fos complementària, no substitutiva de la que ja realitzen les Federacions de Cooperatives.

d) Manca de desenvolupament de la Llei de Seccions de Crèdit de les Cooperatives.

   - Estem assistint a un procés d'absorció privada del cooperativisme de crèdit agrari, a més de tres anys d'aprovar-se la Llei en el Parlament (Copirineu, Caixa Rural de Girona, Caixa Unió Agrària de Reus).

e) Política de subvenció i ajut insuficient i molt inferior a altres CC.AA. (Castella-Lleó, Rioja, Múrcia, etc.).

9. Treball

La Conselleria de Treball, i això demostra l'interés del President Pujol per les relacions laborals, l'economia social i el problema de l'atur o l'ocupació, ha tingut al seu front el Conseller més ineficaç del Consell Executiu i probablement de la història de la Generalitat.

Amb un patró tan poc capaç és obvi que la nau de la Conselleria ha estat sempre fent aigües.

En política de relacions laborals cap idea nova, ni bona ni dolenta: s'han limitat a administrar, defectuosament, allò que preveuen les disposicions legals.

En els serveis que necessàriament ha de prestar la Conselleria no s'ha produït cap millora, funcionen pitjor que abans del traspàs.

Ni s'ha descentralitzat, ni s'ha agilitzat el CMAC (Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació). Ni tan sols s'han adecentat les dependències, que donen la impressió de "Comissaria abandonada".

La inhibició de l'administració en un tema com les relacions laborals, afavoreix a una de les parts, la més forta: els empresaris. Això ens fa pensar que la desídia sigui una cosa calculada i que l'elecció del Conseller per part del President Pujol no és un error sinó fruit de la premeditació.

L' actitud envers el Consell de Treball i amb caràcter general amb els Sindicats no és ja de recel o malfiança, sinó de clara hostilitat. Els sindicats fan por i el Consell de Treball és un instrument a minimitzar pel Conseller i pel Sr. Pujol que no contesta les cartes dels sindicats o ho fa tan tardanament que els temes han perdut tota actualitat.

La política de concertació no forma part del vocabulari convergent. A les propostes de concertació ofertes pels sindicats s'ha donat resposta negativa, a les dels empresaris resposta igualment negativa, i com era d'esperar la Conselleria no fa cap proposta, no hi dona alternatives.

Ocupació

Un fet desautoritza la política d'ocupació del Consell Executiu: La retirada en el decurs d'aquesta legislatura de la partida de 5.000 milions de pessetes destinades a crear ocupació.

L'excusa, la de sempre, que la competència és del govern Central.

- Els ajuntaments, amb menys competències i amb molts menys mitjans destinen diners i sobretot tenen idees que es materialitzen amb una bona dosi d'esforç i voluntat política.

- La resta de Comunitats Autònomes (Governades per dretes o esquerres) augmenten les dotacions per creació d'ocupació. Només Catalunya retrocedeix.

4. Ensenyament

UNIVERSITATS

Tres anys després que la Generalitat assumís les competències sobre les universitats, el balanç és totalment negatiu. Fins i tot comença a estendre's la idea en els cercles universitaris que la transferència a la Generalitat ha estat lamentablement un retrocés.

Contrasta aquest fet amb l'actitud de la Generalitat republicana, que el 1933, primer any d'autonomia universitària, va iniciar una important acció reformadora i va aportar voluntàriament un 35% dels nous pressupostos de la Universitat.

El primer any va ésser de total incompetència i inhibició. El fet que passessin tres directors Generals diferents en un sol any ens estalvia fer més comentaris, ja que es van limitar a consignar als pressupostos la quantitat rebuda sense ni especificar la subvenció a cada universitat.

Els discursos pronunciats pels Rectors de les tres universitats de Catalunya en la inauguració del Curs 87-88 reclamant una política de fets, demostran que tres anys després la situació no és molt millor.

L'actual situació de la universitat és de crisi, no per manca d'equips humans en les pròpies universitats, sinó per manca d'una política clara, seriosa i disposada a proporcionar els recursos per realitzar-la per part del govern de Convergència. Els principals problemes són:

- La subvenció per al funcionament de les universitats és insuficient. El pretès creixement del 19% és un artifici comptable. Si es descomptem els costos de la transformació de plantilles (que fins ara es rebia directament del Ministeri) i l'increment addicional d'un 4% dels salaris dels professors universitaris (que són despeses obligades i compensades per l'Estat) resulta només un creixement homogeneïtzat d'un 6,7% que difícilment permet afrontar l'increment de preus i les despeses originades pels nous centres i estudis autoritzats per la Conselleria.

- Disminució d'un 36% de les inversions en les universitats de Catalunya. En el pressupost de 1986, en el que el govern Pujol es va limitar a consignar les partides rebudes de Madrid, hi havia 2.398 milions per inversions en centres universitaris. En el pressupost de 1988 només hi consten 1.528 milions.

- Hi ha hagut un menysteniment del Consell Interuniversitari de Catalunya i en conseqüència ha mancat una política de coordinació. El President Pujol ha arribat fins i tot a anunciar la creació d'una quarta universitat sense que el tema fos ni tan sols discutit en el Consell Interuniversitari.

- La programació universitària s'ha fet tard i sense cap dotació econòmica. Durant dos anys s'ha incomplert la llei que obliga al govern a fer la Programació Plurianual Universitària. Quan finalment es fa no té dotació econòmica, i una programació sense dotació econòmica no és més que una maniobra electoral. Si les universitats volen realitzar la programació de 1988, com creiem que és necessari, hauran de contreure nous deutes.

. La programació universitària s'ha fet sense criteris previs i amb poca transparència. Encara que la responsabilitat d'aprovar la programació correspon a la Conselleria d'Ensenyament, és funció del Consell Interuniversitari establir uns criteris i estudiar els projectes . En lloc d'això la Conselleria ha negat als membres del Consell Interuniversitari informació sobre les peticions de les altres universitats i no ha explicat cap dels criteris que han portat a l'aprovació de les inversions de cada universitat.

Això és especialment greu perquè alguna universitat se sent discriminada en el repartiment.

. Les universitats de Catalunya poden quedar asfixiades per l'endeutament. Al dèficit acumulat per algunes universitats de Catalunya motivat fonamentalment per inversions, s'hi poden afegir els endeutaments derivats de la subvenció insuficient de 1988 i de l'aprovació d'una programació sense cap dotació econòmica pel 1988.

. El govern de Convergència no resol els problemes i practica una política de fugida endavant. Mentre el govern Pujol és incapaç de resoldre els problemes que tenen les universitats, és llença a la proclamació d'objectius llunyans i mal definits. En aquest context l'anunci de la creació d'una quarta universitat sense una programació clara i uns recursos econòmics, no és més que una maniobra electoral. Es pot parlar de la quarta, la cinquena o la sisena universitat però dins d'uns objectius clars i una programació coherent.

saludar amb interés la creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, però la tensió de les diferents direccions generals del Departament sobre l'àmbit de la recerca i l'experimentació ha impedit la consolidació d'una única estructura administrativa d'investigació agrària. En aquest sentit, és paradoxal el manteniment de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, en un moment en què l'IRTA ha integrat tots els organismes autònoms sectorials adreçats a la recerca i creats en anteriors legislatures.

8. Amb caràcter general, la política del Departament d'Agricultura, s'ha basat en una gran dispersió financera que sequeix el principi d'arribar al màxim de beneficiaris possible, per a finançar petits ajuts sectorials o marginals, sense afectar l'estructura productiva o comercial de l'explotació agrària familiar ni el nivell de qualitat de la gestió que la dirigeix. En aquest sentit, els nostres pagesos es queixen de manca d'informació, agilitat i rigor de la política agrària a casa nostra, i els conflictes institucionals que es plantegen amb gran intensitat en la interpretació de la normativa comunitària europea i l'estructura de distribució de competències, entre l'Estat i la Generalitat, fan perdre credibilitat a les polítiques agràries que s'han de desenvolupar amb un cert grau de coherència i coordinació si es vol fer front al desenvolupament legislatiu i institucional que la integració d'Espanya a la CEE planteja.

i Pesca ha anat creant en aquests anys, és significatiu que Catalunya sigui una de les Comunitats Autònomes on s'han signat menys acords interprofessionals, acords col.lectius i contractes-tipus de productes homologats, a causa de la falta de capacitat i d'iniciativa de l'administració de la Generalitat per procurar la intermediació necessària entre els sindicats pagesos i les empreses industrials i comercials, que permeti establir un marc de gestió de productes agraris on no predomini el potencial del bloc agroindustrial.

5. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'ha caracteritzat per la seva capacitat per privatitzar les funcions públiques, com els controls dels "labels" de qualitat, o la creació de denominacions específiques que en la pràctica cobreixen determinats àmbits territorials de producció controlats per un grup de persones, una firma agroalimentària o una estructura corporativa; i també per la seva capacitat per traspassar responsabilitats públiques als sectors interessats mitjançant fórmules associatives de caràcter sectorial (ADF, ADS, ADV).

6. Un dels fracassos més importants del DARP està centrat en la manca d'una veritable política de conservació dels recursos naturals, i més concretament en la incapacitat de desenvolupar una política de gestió del bosc mediterrani. En aquest sentit cal tenir en compte que la inversió realitzada en prevenció d'incendis forestals durant l'any 1987 difícilment es mantindrà, mentre que és urgent començar a desenvolupar polítiques estructurals que tinguin en compte la necessitat d'incrementar la superfície forestal pública, rendabilitzar la gestió forestal privada i canalitzar l'ús social i recreatiu de les masses forestals. En aquest sentit, l'aprovació de la Llei Forestal, que s'està discutint en el Parlament de Catalunya en base a una proposta socialista, seria un primer pas en la direcció correcta.

En la mateixa direcció, la política d'espais protegits que porta a terme el DARP es caracteritza per confondre declaració amb protecció efectiva de la natura. Moltes de les declaracions de protecció són purament formals, així, avui existeixen a Catalunya 6 parcs naturals, 1 parc nacional, 2 paratges naturals d'interés nacional i 18 reserves naturals parcials, un càlcul aproximat de la inversió mitja anual del DARP en aquests espais durant l'actual legislatura ens portaria a una xifra mitjana de 5 milions anuals, això sense tenir en compte les contradiccions de la política de conservació de l'actual Govern de la Generalitat que permet casos com el de la zona volcànica de la Garrotxa on no s'han aturat les extraccions de gredes volcàniques o la celebració dels Sis Dies d'Enduro als Pirineus que es va fer passar per un parc natural que la Generalitat, teòricament, vol protegir.

7. En el camp de l'ensenyament agrari i la recerca, hem de tenir en compte el suport que la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha prestat als centres privats en detriment dels públics, i fonamentalment el suport econòmic que s'està donant a les Escoles Familiars Agràries dependents de l'Opus Dei. En un altre nivell, cal denunciar la manca d'una política clara de suport a la formació d'adults i a la formació continuada dels nostres agricultors que permeti elevar el nivell professional dels nostres pagesos. En el terreny de la recerca, el nostre Partit va

4. Ensenyament

INVESTIGACIÓ CIENTÍFICA

El govern de Convergència no ha desenvolupat cap política d'investigació científica. Això és especialment greu en un país industrial com Catalunya, que no vol quedar marginat de les noves tecnologies. La CIRIT és un organisme totalment inoperant, amb moltes despeses de gestió, que es dedica més a petites activitats complementàries, que a definir i coordinar una política científica.

1. La quantitat destinada a investigació científica és insuficient. La CIRIT ha tingut en els darrers anys pressupostos de 500 milions de ptes. que són insuficients, no només comparant-los amb les necessitats, sinó amb els esforços d'altres comunitats autònomes.

2. El govern de Convergència s'ha mogut en una total indefinició d'objectius. Ni tan sols s'han complert els decrets del propi Govern català que establia la fixació d'unes prioritats per la recerca a Catalunya. S'ha menystingut el Consell Científic i Tecnològic que havia de proposar aquests objectius i el plenari del Consell apenes s'ha reunit.

3. S'ha practicat la política de la repartidora. Molts ajuts de petita quantia que no permeten desenvolupar cap projecte sencer. En no existir unes prioritats hi ha queixes sobre l'existència de clientelisme en el repartiment de les subvencions.

4. La CIRIT ha estat totalment incapaç de coordinar els temes de recerca i tecnologia dels diversos departaments. El fet que el Vice-president no sigui membre del Consell Executiu manifesta que no hi ha voluntat de coordinar, ja que la presidència de Pujol és purament nominal. El Vice-president de la CIRIT és al mateix temps Rector d'una universitat, una de les entitats implicades, cosa que encara fa més difícil la coordinació.

5. No s'ha fet una tasca de coordinació amb els organismes estatals i europeus. Fins i tot sense aportar més diners a la recerca, el Govern de la Generalitat podria influir sobre el Plan Nacional de Investigación i sobre els plans europeus, a fi d'aconseguir que la màxima quantitat de recursos siguin retornats a Catalunya en els projectes que es considerin prioritaris. Aquesta coordinació no existeix. El conveni existent entre la CIRIT i el CSIC està paralitzat. El 24 de novembre de 1986 es fa firmar un protocol addicional per revitalitzar el conveni. Però les esperances despertades han resultat fallides: les coses han seguit igual i la comissió mixta ha passat un any sense reunir-se.

5. Cultura

La política de la Conselleria de Cultura en els últims anys, pràcticament en la totalitat de l'actual legislatura, ha estat condicionada pel que es va anomenar PACTE CULTURAL, que com és conegut es va signar el mes d'octubre de 1985 entre la Generalitat, les Diputacions (la de Tarragona no hi va ser en el moment de la signatura, però es va incorporar després) i els Presidents de l'Associació i Federació de Municipis.

L'objectiu de l'Acord Institucional (PACTE CULTURAL) era l'optimització dels recursos públics dedicats a la cultura, sempre més reduïts del que seria necessari, i per això era obligada la coordinació institucional, especialment en temes relacionats amb la infrastructura cultural.

La signatura del PACTE CULTURAL va suposar la destitució de fet del Conseller Rigol i la seva substitució per Joaquim Ferrer. El nou Conseller ha estat l'encarregat de que el Pacte Cultural es quedés sense efecte i de suprimir l'única instància no sectària de la Conselleria, com era el Consell Assessor, amb presència d'homes amb sensibilitat d'esquerres i fins i tot militants del nostre partit i del PSUC.

Les tres Comissions Assessores que han substituït al Consell:

- Pel diàleg entre les cultures existents a l'Estat espanyol.
- Per la modernització cultural de Catalunya
- Pel desplegament cultural de Catalunya

han estat absolutament ineficaces.

Amb independència que dediquem vàries línies a cada política sectorial de la Conselleria de Cultura ens detindrem en algunes qüestions de caràcter general:

El Pressupost de Cultura sempre ha estat escàs, en l'últim pressupost poc més de 8.000 milions sobre un total de 680.000 milions, el que suposa poc més de l'1%.

Si tenim en compte que el senyor Pujol parla de la cultura com de l'element prioritari de la seva política i que el pressupost de la Generalitat no comtempla despeses de defensa o política exterior i que Conselleries com Indústria o Comerç tenen un pressupost insignificant, el poc més de l'1% de Cultura és un percentatge excessivament baix.

La política cultural del Consell Executiu es basa en criteris que poc tenen a veure amb una efectiva defensa i promoció de la nostra cultura, i que malgrat que són coincidents amb altres Conselleries val la pena senyalar:

a) Durant aquesta legislatura, el govern de CiU ha preferit oblidar tots els conflictes que es plantegen a Catalunya sobre arrendaments rústics. La nova llei de Contractes de Conreu que hauria de modificar i desenvolupar el Dret Civil Català per adaptar el nostre dret històric a les noves necessitats socials i a les situacions jurídiques més avançades que es viuen en la resta de l'Estat, no està encara redactada i el marc legal sobre mecanismes administratius d'intervenció en el mercat de les terres està essent discutit a nivell de principis generals en la taula de concertació amb els sindicats i organitzacions agràries.

b) La Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, és un dels millors exemples per comprovar com el govern Pujol ha marginat els interessos dels pagesos que viuen del seu treball, tot el text legal, que per altra banda guarda l'esquema de la reglamentació comunitària i estatal, pretén la modernització d'un tipus d'explotació familiar agrària en la qual no es preveu la necessitat que el titular i la seva família treballin directament la terra, de tal manera que això ha originat un fort conflicte amb l'Estat, que s'ha negat a considerar com explotacions familiars les treballades amb personal aliè a la família pagesa, en la línia de la concepció de la CEE sobre aquesta matèria. Finalment el Consell Executiu de la Generalitat ha dictat un Decret Legislatiu on es reconeix indirectament la falta d'adaptació als principis comunitaris de la Llei esmentada i es proposa la incorporació de nous conceptes més propers a les tesis de treball incorporat a l'activitat empresarial.

c) En la mateixa direcció de tractament de l'explotació familiar agrària cal denunciar el fracàs de la legislació reguladora de les integracions de produccions agràries i ramaderes, ja que s'ha fet evident la seva manca de contingut i la impossibilitat que mitjançant aquest instrument legal els interessos dels pagesos poguessin ésser confrontats amb garanties amb les empreses integradores.

d) A nivell de zones de muntanya i àrees desfavorides cal tenir en compte, que amb independència del retard, burocratisme i manca de recursos amb què s'està aplicant la legislació de muntanya catalana, el DARP s'ha limitar a gestionar els recursos estatals sense establir indemnitzacions compensatòries de muntanya o ajudes col.lectives complementàries de les estatals per tal de reforçar l'acció estructural en les zones desfavorides del territori català. En el mateix sentit, les discussions competencials amb l'Estat han impedit que en les zones de muntanya catalanes es desenvolupi una acció comuna de l'administració estatal, autonòmica i local per a la potenciació de la inversió pública i el desenvolupament integral de les nostres àrees més deprimides.

3. Un dels temes més importants que cal evidenciar és la manca d'inversió pública agrària de l'administració de la Generalitat en infrastructures i conservació de recursos productius. En aquest sentit, l'Administració de la Generalitat està treballant amb els recursos que provenen de l'Estat sense aportar recursos propis, això és especialment significatiu en temes com regadius, restauració hidrològico-forestal i repoblació o recuperació de terres de conreu.

4. Amb independència de les instàncies de concertació o de les taules sectorials que el Departament d'Agricultura, Ramaderia

8. Agricultura, Ramaderia i Pesca

Els principals elements de crítica política al Departament d'Agricultura han de centrar-se en els següents eixos:

1. La manca de normalització existent en l'estructura democràtica i representativa del sector agrari català, fortament condicionada per:

a) L'aprovació a l'any 1985 de la Llei de Cambres Professionals Agràries, que estableix una estructura corporativa de caire vertical basada en l'enquadrament obligatori de tots els pagesos de Catalunya, sota la tutela del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquest model és contradictori amb el dret de llibertat sindical i en el seu dia va ésser impugnat pel govern de l'Estat davant del Tribunal Constitucional, suspenent-se els seus efectes jurídics.

b) Un procés de concertació social entre el Departament d'Agricultura i els sindicats pagesos que fonamentalment ha consistit en la utilització partidista d'aquestos per fer una sèrie de retrets a l'actuació del Ministeri d'Agricultura, sense donar una sortida efectiva als problemes que té plantejats l'explotació agrària a Catalunya sobre la base d'una negociació real amb les organitzacions professionals agràries. Temes tan importants com la creació d'un Fons de Terres que n'eviti l'especulació i en reguli el mercat, a hores d'ara estan encara en fase de discussió i els únics productes obtinguts en el procés de concertació han estat la reforma de l'estructura administrativa dels serveis veterinaris i la creació d'una empresa d'exportació de productes agraris.

c) A nivell econòmic, la inexistència d'un sector cooperatiu, articulat territorialment i sectorialment, fa molt difícil que els nostres pagesos es puguin acollir a les disposicions i a les ajudes comunitàries que exigeixen un determinat volum d'oferta o una capacitat operativa real sobre determinades produccions horto-fructícoles. En aquest sentit la Conselleria ha abdicat de les seves responsabilitats, descansant en la tasca que pugui realitzar la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, que manca de la capacitat i la influència necessària per desenvolupar un procés com el que es necessita si es vol captar el màxim de recursos comunitaris per la nostra pagesia.

d) Un dels incompliments més clars de l'actual Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és la manca de suport públic a la creació i establiment d'un sistema mutualista de les assegurances agràries; les reiterades promeses que en aquest sentit han estat fetes a la Unió de Pagesos mai s'han arribat a concretar. En canvi, hem de ressaltar la utilització sistemàtica de l'Institut Català de Crèdit Agrari per captar recursos que permetin subvencionar interessos dels crèdits que els pagesos necessiten per superar les catàstrofes o els accidents atmosfèrics.

2. La manca d'una veritable política d'estructures que abordi els problemes de la terra, de l'explotació familiar agrària i de les zones de muntanya i àrees desfavorides.

- L'única prioritat és el clientelisme, el que s'ha anomenat política de repartidora. L'objectiu és arribar a quantes més persones millor amb una petita subvenció. Que per a l'any 1988 el Conseller tingui 350 milions de lliure disposició és una mostra clara del que diem.

- En la Conselleria de Cultura hi ha un autèntic despreci als Ajuntaments. Com és obvi es dediquen més mitjans a subvencionar entitats privades que a col.laborar amb els Ajuntaments. Com a exemple significatiu l'actitud de la Direcció General de Difussió Cultural: 290 milions a entitats privades i 104 a Ajuntaments.

- Amb la renúncia, de fet, al Pacte Cultural, es demostra la seva despreocupació per un tema cabdal i bàsic com és la infrastructura cultural. Després de 8 anys la Conselleria no té un llibre blanc de les necessitats d'infrastructura cultural a Catalunya.

POLÍTIQUES SECTORIALS

Museus

No hi ha política definida, no hi ha ni llei. El projecte portat al Parlament per segona vegada no s'ha aprovat. No tenen model de la xarxa de museus comarcals ni quina ha d'ésser la funció d'aquests museus.

Pels Museus Nacionals:

- El de la Ciència i la Tècnica de Terrassa avança a pas de tortuga i sense que es sàpiga massa bé cap a on.

- La consolidació com a Museus Nacionals de l'Arqueològic, propietat de la Diputació de Barcelona, i el d'Art de Catalunya, del que no saben si en volen un o dos, (Art de Catalunya i Art Contemporari), perfectament canalitzables a través del Pacte Cultural, són en aquest moment el major inconvenient per arribar a un acord en la Llei de Museus i un innecessari conflicte institucional.

Arxius

El caos. Manca de personal, de mitjans materials, d'instal.lacions adequades, fins a arribar a un considerable deteriorament de documents.

Els pressupostos del 88 són especialment significatius. A les despeses de la Xarxa d'Arxius es dediquen 8 milions de pessetes, 8 més a la subvenció dels Arxius privats i a ajudes als Arxius municipals la ingent quantitat de 3 milions de pessetes.

Biblioteques

Incompliment del Pacte amb l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació respecte a la Biblioteca de Catalunya, peça clau en qualsevol política sobre aquest tema.

Música

Algunes absències significatives:

- Cap ajuda a l'Orquestra Ciutat de Barcelona, que de fet fa d'orquestra nacional de Catalunya.

- Clamorosa despreocupació per la cançó, poquíssimes ajudes i concentrades a un parell de cantants (3 exactament).

- La política respecte a la indústria fonogràfica absolutament inexistent.

Teatre

L'enorme vitalitat creativa del teatre a Catalunya en els últims anys contrasta amb el sectarisme i favoritisme de l'Administració. No saben com justificar la duplicitat: Teatre Nacional - Centre Dramàtic, de moment una altíssima subvenció al Sr. Flotats (si es compara amb els altres), ja que rep tants diners com la resta de companyies i de sales juntes.
(Flotats: 170; Centre Dramàtic (tota la programació anyal): 144; resta de sales i companyies: 125).

Cinema

Després de l'augment de les partides pressupostàries d'anys anteriors torna a disminuir als pressupostos de 1988. L'esperit de repartidora i sobre tot la descoordinació amb TV-3, (la col.laboració amb la TV és un dels elements claus en els cinemes europeus actuals) impedeixen l'arrancada. En el doblatge les coses estan per un estil. El resultat és que poques vegades es pot veure a qualsevol població de Catalunya un film en català.

Llibre

La política pràcticament es limita a l'ajuda genèrica al llibre en català. 100 milions en l'últim pressupost que es dediquen a la compra de 300 exemplars de tot el que es publica en català. (Sobre aquest tema fa unes setmanes els editors denunciaven que des de fa molts mesos tampoc es donava aquesta ajuda).
Això impedeix definir una política sobre el llibre i de pas obliga a les biblioteques públiques a la recepció de material d'ínfima qualitat.

Per suposat que hi ha un oblit total de la importantíssima indústria editorial catalana de llibres en castellà.

Premsa

L'ajuda genèrica a la premsa en català ha quedat estancada en els últims anys, l'aparició d'un nou diari en català, més crític amb la política del govern ha coincidit amb la desaparició d'una partida important (150 milions) d'ajuda a la premsa (programa premsa a l'escola). Se suposa que han optat per millors formes de finançament de la premsa així .

reequilibri comarcal en funció de necessitats objectives. Així, s'ha vist com la construcció d'aquest tipus d'habitatges s'ha realitzat preferentment en zones turístiques i en els barris més cèntrics de les ciutats. D'altra banda, tampoc no s'han adoptat mesures per tal d'evitar o pal.liar els efectes de la febre especuladora que ha envaït el sector immobiliari.

2. En l'aspecte de les vivendes de Protecció Oficial de Promoció Privada s'han detectat les següents anormalitats:

   - S'ha edificat generalment a les comarques costaneres i els centres de les grans ciutats.

   - La funció inspectora ha estat molt deficient, de tal manera que es pot afirmar que Catalunya és una de les Comunitats Autònomes on és més fàcil utilitzar els habitatges de protecció oficial com a vivendes de segona residència.

   - La política de concessió de préstecs subvencionats ha estat un veritable desgavell. A tall d'exemple, val a dir que l'any 1987 la Generalitat ha concedit més de 4.000 qualificacions de Protecció Oficial que ho han pogut acollir-se als crèdits subvencionats a què tenen dret, a causa de la pèssima programació del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que no han tingut en compte els fons totals disponibles.

3. La política de vivendes de Protecció Oficial de Promoció Pública de la Generalitat s'ha caracteritzat per posar l'accent en la construcció d'habitatges unifamiliars (casetes de dues plantes, amb garatge i jardí), que ni pel seu cost elevat ni pel seu emplaçament en zones de poca densitat demogràfica poden considerar-se actuacions adients amb la que ha de ser una política d'habitatge públic.

4. La política de rehabilitació també ha estat presidida per la improvisació. L'empresa ADIGSA ha actuat en aquest terreny sense programació coneguda i amb absoluta manca de coordinació amb els ajuntaments afectats.

5. Finalment, en matèria d'ajuts a les classes més desprotegides, la política de l'actual govern ha estat clarament insuficient. Per a l'erradicació del barraquisme no ha consignat durant aquest període de quatre anys cap partida als pressupostos de la Generalitat. I pel que fa als ajuts a les famílies amenaçades de desnonament, els ajuts consignats han estat miserables.

Aquesta política ha estat guiada exclusivament per aconseguir una imatge rendible electoralment. Així vam veure com des de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques es van encarregar en els anys 81 i 82 una gran quantitat de projectes per tal de poder fer la gran contractació l'any 1983 i donar la sensació de cara a les eleccions de 1984 que s'estava en una dinàmica de grans inversions. Per això les memòries de la Direcció General de Carreteres d'aquests anys parlen de contractacions de més de 25.000 milions en obres.

La realitat és que aquesta política va hipotecar el futur i generar dos problemes clars:

- Per un cantó, els projectes estaven mal fets i poc revisats i requerien constants modificacions addicionals que s'havien de carregar en els pressupostos dels anys següents. Hi ha l'exemple de la carretera de Mora la Nova a l'Hospitalet de l'Infant que ha costat el 50% més del cost d'adjudicació.

- Per l'altre, aquestes inversions no permetien cap contractació més en els anys successius, de forma que la Direcció General de Carreteres no fa noves contractacions ni l'any 84 ni el 85, i la del 86 ha estat mínima i sempre comptant amb cabals d'altres administracions (Corporació Metropolitana o Diputacions).

Per aquesta raó han estat incapaços de controlar les obres i s'han produït retards i defectes. Retards que són clars si tenim en compte que encara hi ha obres contractades abans del 84 que no estan acabades a Desembre del 87, és a dir, 4 anys després. Posem com a exemple les següents: Sort -Esterri; Ponts - Folqué; Falset -La Vilella Baixa; Tortosa - Xerta; el Pont de Tortosa; Hostalets - Adrall ... I defectes com el de la variant de Ripoll, o el pont de la Riba en obres noves.

I parlant de mancances: Després de sentir any rera any al Sr. Pujol parlar de l'eix transversal al debat de política general i condicionar-lo al finançament, avui encara ningú sap per on ha de passar i l'únic que està concretat és el tram que ha de fer el M.O.P.U. A més d'oblits greus, com els trams de la 1313 entre Oliana i la Seu, el de Tremp a Terradets, el d'Aiguafreda a Vic, el de Maials a Lleida, el de la Riba a Montblanc ...

L'última constatació que cal fer és que com era d'esperar la dinàmica contractadora ha començat un nou cicle de cara a les eleccions de 1988.

Habitatge

La política d'habitatge del Consell Executiu en la present legislatura ha estat caracteritzada per la manca de criteris clars. Les actuacions s'han mogut en un marc d'indefinició programàtica i, en qualsevol cas, es pot afirmar que no han sabut donar resposta a les necessitats i exigències de la realitat concreta de la nostra societat.

1. En matèria de vivendes de promoció privada el govern de la Generalitat ha estat incapaç d'orientar degudament la iniciativa empresarial cap a la finalitat bàsica d'aconseguir un

5. Cultura

-POLÍTICA LINGÜÍSTICA-

La Direcció General de Política Lingüística és de fet un òrgan marginal que fa una política marginal, sense capacitat de coordinar una política efectiva de tots els Departaments. La seva ubicació en el Departament de Cultura ja n'és una mostra.

Dels tres àmbits importants d'actuació no en controla cap:

- Mitjans de comunicació, fonamentalment TV-3 i Ràdio depenen de Presidència.
- Ensenyament és una altra Conselleria amb la seva pròpia dinàmica.
- Administració: no controla la pròpia i depèn de la bona voluntat de l'Administració Local.
- Els recursos de la Direcció General són molt limitats: 900 milions per a 1988 i els objectius no massa clars (al menys els confessats).
- No hi ha una política de prioritats. La política òbvia de dedicar més mitjans i atenció a les zones més deficitàries no forma part de la política de CiU. Els dèficits de professors capaços d'ensenyar en català a les escoles públiques del cinturó són realment alarmants.
- Durant molts anys una obstinació incomprensible de no conèixer quina era la realitat lingüística del país.
- Situació vergonyant dels professors de català d'adults.
- La tradicional bona comunicació entre Aina Moll i els Ajuntaments (única en la Conselleria) ha estat últimament entorpida amb el tema de l'ens-Consorci. (Organisme mixt que coordina les polítiques de normalització entre la Direcció Geneal i els Ajuntaments).
- Els resultats en política lingüística són irregulars:
  - . TV: amb TV-3 i TVE Sant Cugat ha suposat un augment considerable de la presència del català en el mitjà.
  - . Ràdio: augment important sobre tot mercès a la influència de les ràdios municipals.
  - . Premsa: millores molt petites i lentes. Malgrat el nou diari en català, la presència és mínima en la premsa diària. En l'altra premsa: setmanaris, premsa esportiva, del cor, etc., insignificant.
  - . Teatre: ha millorat.
  - . Cinema: el català és inexistent.
  - . Escola: Augmenta molt lentament, es fa molt menys del que es podria fer.
  - . Administració: Els ajuntaments són els que han fet un major esforç i això que partien d'una situació amb més dificultats.

6. Sanitat i Seguretat Social

El Departament de Sanitat i Seguretat Social, amb un pressupost de 230.000 milions de pessetes i més de 33.000 funcionaris, representa pràcticament 1/3 del total de la Generalitat.

La política desenvolupada pel Conseller Laporte al front del Departament la podem caracteritzar pel següent:

Manca de planificació sanitària

No existeix un Pla de Salut o Mapa Sanitari aprovat pel Parlament de Catalunya com a instrument que defineixi els objectius, accions, instruments i terminis que vertebrin el futur de la sanitat catalana.

L'únic mapa sanitari aprovat és l'elaborat per l'Administració Tarradellas. Posteriorment, al final de l'anterior legislatura, va entrar en el Parlament el Desplegament del Mapa Sanitari (DMS-83) que ni tan sols ha estat explicat a la Comissió de Política Social de l'actual legislatura. Posteriorment, el Departament ha fet l'esmentat PRM que sí que ha explicat en la Comissió, però que com hem dit abans, no ha entrat en vigor.

Privatització de la sanitat pública afavorint els concerts amb els centres privats.

El model i la política de concertació hospitalària a Catalunya s'ha centrat en el favoritisme respecte als hospitals que no són públics.

Es pot afirmar que gran part de les causes que provoquen la crisi financera del Departament de Sanitat amb un dèficit de més de 16.000 milions de pts., reconeguts, és degut a la caòtica política de concertació amb els hospitals.

L'últim intent per part del Departament de resoldre el problema s'ha centrat én el conegut Pla de Coordinació Hospitalaria (PRH) que encara no ha estat aplicat.

A l'any 1988, encara no han sortit les tarifes econòmiques que s'aplicaran als centres concertats, ni se sap l'activitat que hauran de fer. Ambdues decisions han estat ajornades fins després de les eleccions autonòmiques, tal com ha declarat el Director General de l'ICS. Així hi ha una circular adreçada als centres en què s'amaga el fet concret de les eleccions autonòmiques, dient que la concertació pel 1988 queda supeditada a una anàlisi que està fent l'ICS pel 1988. Aquesta situació és absolutament injustificable i injustificada.

A. La relació amb els centres hospitalaris concertats ha estat feta com si tots fossin iguals i no hi haguessin hospitals públics i privats. Per això, diuen que tots els hospitals pertanyen a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i no volen parlar de la Xarxa Hospitalària Pública de la Generalitat de Catalunya o del Servei Català de la Salut que donaria una eina fonamental per resoldre, en un període de 5-7 anys, la situació financera dels hospitals catalans. En definitiva, no es vol aplicar la vigent Llei General de Sanitat.

- Crear la figura monopolista de l'"operador de transports".
- Concentrar en el Consell Executiu la capacitat d'ordenar, planificar i coordinar el transport.

A tal fi introdueix en el text de la llei les referències necessàries per tal de treure competències, de forma expressa, als ajuntaments.

Hi ha també altres fets demostratius d'aquesta voluntat del govern de CiU:

- En cap dels grans projectes vials (túnels del Tibidabo, autopista Terrassa-Manresa, etc.) no s'han fet estudis sobre la incidència que aquestes obres tindrien sobre el transport existent.

- No hi ha cap iniciativa ni proposta sobre fórmules alternatives de mitjans de transport entre ciutats o comarques que per la seva situació (falta de mitjà alternatiu, orografia de muntanya, etc.) haurien de millorar o establir un servei de transport (microbusos, taxi-furgoneta, etc.).

- Donar suport a la proposta-reivindicativa del TGV per a Catalunya, mentre que es despreocupa del manteniment del transport que ja té: tanca estacions dels Ferrocarrils de la Generalitat a la línia d'Igualada (La Beguda, Can Perellada, Masquefa, Capellades, La Pobla de Claramunt, etc.) i estableix la venda de bitllets de ferrocarril, amb mitjans tècnics de Ferrocarrils de la Generalitat, en bars aliens a aquesta empresa.

- Hi ha una manca de control, de planificació o de mala fe -amb no se sap quins interessos- en la coordinació dels diferents mitjans de transport, fins al punt d'atorgar o modificar una concessió, autoritzant parades i horaris per competir de forma deslleial entre diferents mitjans de transport (s'autoritza a empreses privades que coincideixen amb les estacions dels Ferrocarrils de la Generalitat, amb horaris no competitius). Posteriorment es planteja el tancament d'aquestes estacions.

- La política de subvencions a empreses i línies aèries, sense planificació ni justificació, que paguem tots malgrat que ja no existeixin els vols concertats.

La instrumentalització que s'ha fet de les inversions en la infraestructura del Metro, culminada amb la polèmica de si aquest ha d'arribar o no a Montjuïc, demostra clarament que el transport, com tants altres serveis importants per al ciutadà de Catalunya, només interessa a CiU com a tema político-electoralista, sense tenir en compte si convé o no al poble.

Carreteres

En les inversions de carreteres realitzades pel Consell Executiu de la Generalitat cal distingir entre l'aspecte de conservació i el de la gran inversió, que realment modifica l'estructura del territori del país. És en aquest segon aspecte on va dirigida la crítica.

Residus Industrials

L'actuació del Consell Executiu en el camp dels Residus Industrials ha estat caracteritzada per la manca de decisió i d'orientació que ha impedit, en aquests darrers quatre anys, trobar solucions a un problema de proporcions alarmants. Les 1.800.000 tones de residus industrials anuals generats al país, és una xifra prou eloqüent.

La manca de desenvolupament de la Llei de Residus Industrials aprovada en l'anterior legislatura, la poca atenció pressupostària del govern a la Junta de Residus i cap construcció d'infrastructures d'eliminació i d'aprofitament de residus industrials han estat les característiques constants de la seva actuació.

Els aspectes més negatius d'aquesta gestió han estat:

A. El Pla Director per a la gestió dels Residus Industrials no s'ha presentat al Parlament i per tant segueix éssent "clandestí".

B. Les autoritzacions que ha donat fins ara la Junta de Residus han estat fetes solament a empreses privades: Companyia PESA a Castellolí; S.A. Reverté Productos Minerales a Bellvei; a l'empresa SUCOIN a Constantí.

C) "Cremada" d'un conjunt de Comarques Catalanes pel desgovern del Consell Executiu: el Baix Llobregat amb l'abocador de Papiol, el Penedès amb el de Bellvei, l'Anoia amb el de Rubió, el Tarragonès amb el de la Secuita.

D. Les inversions previstes al pressupost del 87 no s'ha executat i per tant resten acumulades al pressupost del 88.

E. Desconeixem si els projectes del Consell Executiu (construcció d'una planta de tractament físico-químic a Igualada de residus no combustibles, l'abocador controlat de Rubió a pocs Kms. d'Igualada i la possible construcció d'una planta incineradora a Tarragona) segueixen endavant o resten aturats.

F. Manca de reunions i per tant de funcionament de la Junta de Residus.

G. La Junta de Residus no coordina les seves actuacions, tal com diu la Llei amb la Junta de Sanejament.

Transport

El tema del transport (competència exclusiva quan aquest es desenvolupa dins del territori de Catalunya) és un més del serveis que CiU utilitza exclusivament com a element de rendibilitat política.

Aquesta instrumentalització va fer-se evident durant l'elaboració, presentació i discussió de la Llei de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera, que rebutja la possibilitat d'un tractament del transport a Catalunya "de guixeta única", a través de la unificació de les competències de les diferents administracions: central, autonòmica i local. En conseqüència, aprova la llei en el Parlament de forma precipitada i amb els següents objectius:

B. La relació amb els centres hospitalaris municipals i de les Diputacions, no és comuna, per part de l'ICS, sinó que per cada cas s'actua de manera diferent. Així la relació que s'ha tingut amb els Ajuntaments de Barcelona, Vic, Terrassa, Badalona i Reus, pels seus hospitals comarcals, ha sigut diferent en cada cas.

C. La relació de l'ICS amb les fundacions benèfico-assistencials, presidides per alcaldes de Catalunya i que formen part del Consorci Hospitalari de Catalunya, ha tingut també la mateixa característica del "vestit a mida" per cada situació, vestit en què sempre les mànigues són curtes i mancades de referents o de normatives que evitin la situació d'indefensió i d'arbitrarietat permanent per part dels centres hospitalaris concertats.

D. S'han demanat plans d'empresa als hospitals més deficitaris i un cop presentats aquests plans d'empresa, el Departament de Sanitat indica que no té diners per aplicar-los, amb el que posa en una situació límit a uns quants hospitals de Catalunya, en aquests moments.

La relació amb els municipis no és de col.laboració entre administracions, sinó de recels i col.laboracions segons les circumstàncies.

Com exemple de la inadequada col.laboració amb els Ajuntaments, són les següents qüestions:

- La ja explicada relació pel que fa als hospitals vinculats als municipis.

- La manca d'establiment d'un protocol de col.laboració conjunta en els centres de planificació familiar municipals i l'ICS.

- La no posada en marxa dels consells de direcció i de participació d'àrea de salut, en que hi hagués la presència dels Ajuntaments, tal com exigeix la Llei General de Sanitat, des de fa dos anys i com permetia fer la Llei de creació de l'ICS fa sis anys.

- La no corresponsabilització del Departament amb els Ajuntaments a l'hora de fer el Mapa Sanitari de les 300 àrees bàsiques de salut.

- El no establiment d'un pla o protocol de coordinació dels sanitaris locals amb els serveis de salut de la Generalitat de Catalunya.

- El no fer un programa d'acord amb els ajuntaments i diputacions de Catalunya, per tal de posar en marxa conjuntament el programa "Vida als Anys" o d'atenció sòcio-sanitària a la gent gran que pateixi malalties cròniques.

- La no col.laboració amb els ajuntaments i diputacions en el pla d'actuació dels serveis públics-sanitaris pel que fa referència a les drogodependències i en especial des de fa tres anys, a la prevenció de la SIDA.

La no aplicació de la Llei General de Sanitat ha impedit que els ambulatoris d'especialistes puguin ser adscrits a algun hospital públic de la seva àrea geogràfica, tal com des de fa uns anys es fa a la resta d'Espanya. A Espanya es pot fer perquè hi ha Comunitats Autònomes en que pràcticament tots els hospitals són de l'INSALUD. A Catalunya, aquest tema jurídic l'hauria resolt la creació de la Xarxa d'Hospitals Públics de la Generalitat

El tractament de la insuficiència renal crònica continua, en gran part, en mans privades que a través dels clubs privats de diàlisi es lucren. Mentrestant, hi ha serveis de Nefrologia dels hospitals de l'ICS que no poden fer ja sigui diàlisi o bé tractament alternatiu com ara trasplantaments, i a sobre el seu personal és interi.

La política hemoteràpica del Departament de Sanitat és pràcticament inexistent, només fa uns sis mesos que dóna la impressió que es vol començar a tirar endavant la delimitació dels bancs de sang i les seves àrees d'influència a Catalunya.

No hi ha un objectiu ni una realitat que aclareixi, defineixi i faciliti tot el circuit dels productes sanguinis, des de la seva extracció fins a la seva distribució.

Altres temes criticables

La nul.la aplicació del decret de reforma de l'atenció primària de l'any 1985.

- Tota la història i desenvolupament de l'Hospital Oncològic.

- L'intent de privatitzar l'atenció sanitària als beneficiaris de la Seguretat Social a les comarques d'alta muntanya, a les que el Departament aplica l'anomenat Pla ALPIR i que no ha entrat en vigor, només a la Vall d'Aran, en què la Generalitat ha construït un Hospital i el gestiona la Mútua Quinta la Salut l'Aliança. El Departament pretén construir hospitals a Tremp i a La Seu i que els gestioni l'Aliança.

- L'Hospital de Mora d'Ebre que porta 8 anys en construcció, no ha entrat encara en funcionament i no se sap quan i com es farà.

- No s'han editat els resultats dels programes d'examen escolar, promesos.

- La xarxa de centres contra malalties de transmissió sexual és pràcticament inexistent.

- Els centres hospitalaris concertats del Consorci Hospitalari de Catalunya i els altres, tenen un greuge comparatiu en no poder aplicar els importants increments retributius, negociats per l'INSALUD i les centrals sindicals, en la primavera passada, i aplicats també per l'ICS. Això significa que un metge adjunt, als hospitals concertats cobra un milió de pts. menys a l'any i per més hores de treball efectives que als hospitals de l'ICS, i les infermeres de l'ICS també cobren mig milió de pts. més, com a mínim, que les dels hospitals concertats.

- L'intent de reprivatització de les cotitzacions de la Seguretat Social tal com s'explica en el document que en el si de la Direcció General de la Seguretat Social del Departament, dirigit pel Dr. Laporte, van signar conjuntament alts càrrecs del Departament i membres de la patronal d'entitats privades, mútues i mutualitats de Catalunya.

- Insuficient política d'atenció d'urgències i trasllat dels malalts urgents als hospitals adequats.

6. La Junta dificulta i retarda amb traves burocràtiques tramitacions dels projectes i subvencions d'obres incloses en els plans de sanejament.

Residus sòlids urbans

L'eliminació dels residus sòlids urbans és un problema comú a la majoria dels pobles i ciutats de Catalunya, de la que sovint fan referència els mitjans de comunicació a la qual Generalitat és incapaç de donar una solució satisfactòria a pesar de que la legislació vigent en aquest tema planteja els principis bàsics d'una actuació coherent i progressista : no malbaratament de l'entorn, obligatorietat de recollida i tractament per part dels ajuntaments, obligació de promoure consorcis i mancomunitats de municipis, i necessitat, donat l'alt cost de les instal.lacions, de l'aportació de subvencions extramunicipals (Generalitat i Diputacions).

Les obligacions del govern de la Generalitat en matèria de residus sòlids urbans.

1. El govern de la Generalitat ha redactat (i mai no ha aprovat per a no obligar-s'hi) el Pla Director de Residus Sòlids Urbans, en el que es fa un estudi de la situació i unes propostes de localització de diferents sistemes de tractament de les deixalles (abocadors, plantes de reciclatge, incineradors...)

2. El govern de la Generalitat ha redactat i aprovat el Pla Director de Residus Sòlids Urbans per a les comarques de muntanya.

3. El govern de la Generalitat va dictar un decret 64/82 en el que s'estableix que els Ajuntaments i la Generalitat podran consorciar-se per aconseguir l'efectiu i òptim tractament de les deixalles. El mateix decret faculta el Conseller de Governació a resoldre la instal.lació d'abocadors en els llocs adequats.

Elements per a una crítica

- No hi ha planificació aprovada.
- No hi ha voluntat de coordinar la política municipal.
- No s'impulsa suficientment la mancomunació de serveis.
- No es resolen els conflictes sobre localitzacions.
- Es consoliden abocadors en zones inadequades i no previstes en els plans (orientatius ja que no s'han aprovat).
- Hi ha una política discriminatòria en l'atorgament de subvencions.
- El Pla Director de Muntanyes encara no s'ha completat quan les previsions inicials indicaven la seva finalització per a l'any 1984

- Alguns conflictes mal resolts sobre localització d'abocadors o plantes de tractament de risc han tingut un ressò:

  . abocadors de la Garrotxa (Besalú), Sabadell, Sant Quirze i Badia de Roses.
- El Pla de les comarques tarragonines, aprovat l'any 84, per la Diputació d'aquelles comarques (amb diners de la Corporació disponibles: 262 milions) no s'ha executat per indiferència total del Departament de Governació i el Departament de Política Territorial.

L'Administració local és l'administració actuant que rep els diners de la Junta i construeix i gestiona els sistemes de depuració.

1. Les actuacions de la Junta de Sanejament burlen l'esperit de la llei, invadint les competències municipals (vol intervenir en la redacció i execució de projectes, vol gestionar sistemes, etc.).

2. No s'aconsegueixen els objectius previstos en els diferents plans de sanejament.

   - El nivell d'inversió és inferior al previst (fins a l'any 1986 sobre 22.000 milions planificats se n'executen 5.000 d'inversió).

   - Els sistemes de depuració no s'acaben i les aigües baixen brutes.

   - Haurien d'haver-se finalitzat el 1987 i no s'han acabat els següents sistemes (depuradores): Vic, Banyoles, Ripoll, Sant Celoni, Arenys, Palautordera, Santa Coloma de Farners, Caldes de Malavella, Guissona, Igualada, Terrassa, Sabadell, Granollers...

3. Hi ha una ineficaç i tendenciosa política recaptatòria:

   - És molt més eficaç la recaptació de l'increment de tarifa (I.T.S.) que es cobra per consum d'aigua (fonamentalment domèstica) que per canon de sanejament (consums industrials).

   - Hi ha ciutadans de municipis que tenen l'obligació de pagar I.T.S. però per manca de gestió de la Junta no se'ls hi cobra. Hi ha localitats que paguen i altres que no.

4. No hi ha trasparència en la gestió dels comptes de la Junta de Sanejament.

   - Es desconeixen els ingressos reals produïts pels interessos dels immensos superàvits de tresoreria (l'any 1986 es declaren 134.000 pts. d'interès i un superàvit de més de 7.000 milions de pessetes).

   - Hi ha organismes (Consorci de la Costa Brava, Mancomunitat de la Garrotxa) que tenen delegada la gestió de la Junta de Sanejament i els seus pressupostos no estan sotmesos a control parlamentari.

   - La Llei 5/81 obliga a territorialitzar en 14 zones els pressupostos d'ingressos i despeses de la Junta: això no es produeix. Un altre escamoteig a la claretat i el control parlamentari.

5. Abans de la transferència, l'Administració central, a través de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, aportava subvencions pròpies als Plans de Sanejament. El Departament de Política Territorial o la Junta d'Aigües no hi fan aportacions, produint-se un retard en les previsions inicials de finançament que repercuteixen en un augment de les tarifes que han de pagar els ciutadans. Anualment es revisen i s'augmenten les tarifes de subministrament d'aigua, en especial la component de taxa o impost de sanejament (de la Generalitat).

6. Sanitat i Seguretat Social

SERVEIS SOCIALS

El govern de la Generalitat ha disposat de tots els traspassos corresponents a Serveis Socials des de 1982. Ha tingut a les seves mans la possibilitat de portar a terme una acció de govern planificada, coordinada, amb el desenvolupament de nivells reals de participació i descentralització i amb una acció de control i acreditació sobre els recursos en funcionament.

Durant els 8 anys de govern no s'ha conseguit ni tan sols dotar els Serveis Socials d'una estructura bàsica al llarg i ample del país. Atesa la tradició benèfico-assistencial i la manca de recursos, calia una acció de govern impulsora i racionalitzadora a fi d'establir els principis bàsics de dret i de servei públic.

Llei de Serveis Socials. Fins al 1985 no s'aprovà aquesta Llei, i ha calgut esgotar tots els terminis reglamentaris per desenvolupar la normativa d'acreditació (1987), peça bàsica per regular i controlar les prestacions de serveis i el Ier. Pla d'Actuació Social (1988).

Aquesta inèrcia normativa ha provocat 3 tipus de problemes, a saber:

1. La duplicitat de xarxes de serveis en un mateix territori.
2. Agreujament de problemes per manca d'una política de prioritats i territorialització.
3. Proliferació i descontrol de serveis residencials, dedicats especialment a la vellesa.

Duplicitats. El govern de Convergència ha mantingut una política de proliferació de xarxes de serveis dependents del Departament de Sanitat, de Justícia, de Presidència o de Joventut.

Les Oficines de Benestar Social adjuntes a Presidència en són un exemple: sorgiren com una acció propagandística del govern, ubicant-se en tots aquells barris on el vot autonòmic de CiU havia sigut poc gratificant, portant a terme actuacions i programes assistencials de l'estil de l'antiga "sección femenina".

Modalitat de servei. Una concepció per avançar en el model català de Serveis Socials es l'aprofondiment en les modalitats de serveis que estableix la llei. Fins ara estem pendents d'una definició clara i concreta sobre l'Atenció Primària i especialitzada.

Concertació. Els ajuntaments de Catalunya han estat els impulsors dels serveis socials; ja el 1980 varen endegar programes que recollien la tradició del fet social protagonitzat per grups i entitats i impulsaven formes pel coneixement de les demandes i necessitats ciutadanes.

Els ajuntaments de Catalunya han demanat reiteradament una política global de concertació amb el govern de la Generalitat a fi de no estar pendents de la subvenció de gràcia. Aquesta política de suport a la continuïtat ha rebut un impuls totalment insuficient.

Pressupostos i política de subvencions i ajuts. La política pressupostària de Serveis Socials ha estat totalment enfaixada. El govern de la Generalitat ha practicat una política de congelació dels

programes de serveis socials; l'augment no ha sobrepassat el cost de la vida, i fins al 1988 no es produeix un augment normalitzat que difícilment podrà recuperar el nivell de creixement que des de feia 6 anys calia emprendre.

Programes. La congelació econòmica junt amb el buit en la planificació i la manca d'una normativa per ordenar el sector, ha dificultat el desenvolupament dels programes dedicats a la vellesa, les persones disminuïdes, la infància o l'atenció primària.

a) Respecte a la vellesa, hem de denunciar la situació de precarietat i males condicions en què es troben moltes residències de gent gran; fins al 1987 no s'inicia la racionalització dels programes sanitaris i socials. Catalunya ha hagut que viure situacions catastròfiques -com els 19 morts de les Residències del Maresme- per impulsar i sensibilitzar l'acció de govern.

b) La política per la integració social dels disminuïts continua essent una utopia. La situació a què es troba sotmés aquest col.lectiu passa prioritàriament per la manca de prestacions que afavoreixin l'obtenció de pròtesis i l'adquisició d'instruments per a la seva mobilitat, així com l'eliminació de barreres pel transport i la inexistència d'una mínima xarxa vial (metro-bus) a les ciutats, especialment a Barcelona.

Un altre aspecte prioritari és la reordenació i impuls del sector laboral, en relació als recursos existents i a la creació de nous; la reserva obligada del 2% de places a l'administració és lluny de complir-se per la manca de formació professional dels possibles opositors. L'atur i els baixos salaris són el comú denominador dels disminuïts en edat laboral que no han obtingut fins ara els beneficis d'una acció política orientada al foment de mesures per a la integració laboral.

La infància. Fins ara el pressupost dedicat a infància ha sigut dels més baixos dels serveis socials, oblidant que una política de prevenció del risc social, i per tant, de possibles accions delictives, passa per una atenció àmplia i global a la infancia, especialment en zones i barris més marginals. La divisió de l'atenció a la infància entre dues direccions generals, sense voluntat de coordinació, ha fet més inviable una política que anés directament a millorar les condicions socials dels menors.

L'atenció primària. Els Serveis Socials d'Atenció Primària constitueixen l'esglaó bàsic per l'atenció a la població. La xarxa d'equips ha de cobrir tot Catalunya. La cobertura aquests 8 anys és d'un 30% de les necessitats a comarques.

Dades obtingudes ens demostren que la inversió més elevada en atenció primària correspon a les zones de més elevat vot convergent i menys atur. De les 10 comarques que reben més pessetes per habitant de la Generalitat, tan sols dues es troben entre les 10 de més alt índex d'atur i també només dues es troben entre les 10 de més índex de necessitat social (aquest índex combina la taxa d'atur, la taxa de dependència geogràfica i la taxa d'analfabetisme. En canvi, de les 10 que reben més diners, 8 voten CiU amb un percentatge superior al 52% (dades de 1986).

7. Política Territorial i Obres Públiques

El govern de CiU ha optat des de l'any 80 per un despreci manifest per les normes més elementals de la planificació en les inversions públiques i per la política territorial com a instrument de descentralització i de redistribució. Els paradigmes d'aquesta actitud són l'esperit imposat a les Lleis d'Organització Territorial i el desenvolupament reglamentari conegut fins ara (p. ex. el Decret del Pla únic d'obres i serveis); el greu incompliment de les previsions de la Llei de Política Territorial (especialment en el que fa referència al Pla Territorial General, que el Parlament de Catalunya espera infructuosament des de l'any 83); i la Llei d'Alta Muntanya que creava la figura del Pla Comarcal com a instrument de racionalització de les inversions públiques provinents de la Generalitat per un període de 5 anys. Doncs bé, malgrat que els 9 Plans Comarcals havien de ser aprovats durant l'any 1984, avui només n'hi ha aprovat provisionalment 1, i els altres Projectes s'han redactat a Barcelona, sense la necessària participació de les poblacions afectades, i sense la imperativa consulta indicativa a les altres administracions presents al territori (Estat i Diputacions). Endemés, l'actitud tancada i miop del govern de CiU ha impedit fins ara l'acord amb el govern de l'Estat per a l'aplicació a Catalunya (en benefici de les poblacions de muntanya) de la Llei d'Agricultura de Muntanya del Parlament Espanyol.

Retardant doncs la implementació de la planificació territorial, (incomplint les lleis del Parlament), o rebaixant i despreciant els instruments existents, el govern de CiU orienta la seva peculiar política territorial a partir de la pràctica constant de l'arbitrarietat, de la subjectivitat i de presa de decisions unilaterals per part de l'executiu, abandonant els principis bàsics de vertebració del país (des del punt de vista de les infrastructures) i d'extensió dels serveis mínims a tots els habitants de Catalunya, visquin on visquin.

Sanejament

L'Aigua és un dels problemes més greus que té plantejats la societat catalana. Desenes de pobles amb problemes de subministrament i dificultats en molts altres, són un autèntic coll d'ampolla pel desenvolupament econòmic d'importants zones del país.

Amb independència de la valoració d'obres d'insfrastructura hidràulica i de la falta de decisió per no dir abandó del Consell Executiu en la problemàtica de l'aigua, ens centrem ara en la depuració de les aigües residuals:

La Junta de Sanejament, organisme creat per la Llei 5/81, amb la funció de planificació global del procés de depuració de les aigües residuals i de gestió d'un increment de tarifa o cànon de sanejament, nova taxa de la Generalitat encaminada a cobrir les despeses de la infrastructura necessària per a la depuració (col.lectors i depuradores).